

Szerkesztőség:
Rimaszombat, Pokorágyi-utca
40-ik szám — Ide intézendő a
lap szellemi részét érdeklő
minden közlemény és levelezés

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja:
Egész évre . . . 8 korona.
Fél évre . . . 4 korona.
Negyedévre . . . 2 korona.

GÖMÖR-KISHONT

VÁRMEGYEI KÖZLÖNY.

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER: CSÜTÖRTÖKÖN.

Kiadó-hivatal:
Rimaszombat, Pokorágyi-utca
1. szám a. a könyvnyomdában.
— Ide intézendők a kiadó hiva-
talt illető előfizetés, hirdet-
mény, nyilttér és egyéb felszó-
lalások.

A hirdetés díja:
Egy háromhasábos petitsor tér-
fogata . . . 12 fillér.
Bélyegdíj minden beiktatás
után . . . 60 fillér.

Nyilttér:
Egy sor . . . 40 fillér.

Előfizetést elfogad a „Gömör-Kishont” kiadóhivatala, nemkülönben minden hazai postahivatal, az előfizetés legezélszerűben posta-utalvány utján eszközölhető. — Hirdetést csak a kiadóhivatal vesz fel.

Vezér nélkül...

Közéletünk kimagasló alakjai közül egy valódi *hivatott* vezérterfű dőlt ki sorainkból.

Megkönyveztük. Elsírattuk. Eltemettük.

Az áldó emlékezet géniusza terjeszti szárnyait frissen hantolt sirja fölé . . . . .

Akik itt maradtunk, mélyen magunkba szállva tépelődünk lelkünkben a hamletszerű töprengés önkénytelenül feltörő kérdéseiben.

Mi az életnek, — az igaz életnek, a szépen élő életnek titka? Az emberek becsülésének, a közszeretetének, a népszerűségnek titka? Mi az a rejtélyes erő, amely azt mondatja mindenkivel, még a nyilt, még az alattomos irigy ellenséggel, de még az ellenségénél nagyobb ellenséggel: a *közöngyös* nemtörődömséggel is a lezáruló koporsó mellett: „Ez az ember igaz vala! Ennek az embernek kár volt még meghalni! Ennek az embernek még élni kellett volna — mi érettünk, a társadalomért, a közügyekért, a haladás eszméinek életre keltéséért! . . . . .”

És valami rejtelmes komorság, valami csüggeteg borongás vesz erőt rajtunk.

Mi lesz ezután?! . . . . .

A cinikusok életfilozófiája nem elégíti ki, nem vigasztal meg bennünket, mert a megilletődés hangulatában felolvadt szívünk érzékenykedése nem találja igaznak ezt a hány?-veti axiómát: „Nincs olyan ember, akinek a helye betölthető ne lenne!”

Pedig az elfogulatlan ész rideg kritikája harcra kél a szív elbágyadásával és azt mondja: A cinikusoknak ebben az egyben igazuk van; — másképp a világ már régen elveszett volna.

A Gracehusok, Cincinnatusok, Washingtonok, Rákóczyak alakjai, mind, akik csak eszméknek megtestesülései voltak a világtörténelemben, egytől-egyig, időről-időre feltámadnak újra. Néha ugyan talán csak epigónok töltik be helyeiket, de a korszellem időszerű kívánsága meglegecszik velük, követi őket, esküszik rájuk, mert egy nagy erényük megvan: az, hogy *tudnak* vezérszerepet vinni, *bátrak* az eszmék és a közélet harczaiban, kitartók, csüggedetlenek és nem félnek megragadni és fennen lobogtatni a zászlót, amelyet özszeroshokád elődeik lehányatló kezéből a halál kerülhetetlen hatalma kiragadt.

Igy van ez a kicsiny világok történetében is.

A szűkre szabott társadalmi élet kisvárosi méretei közt szintén él a haladás utáni vágy az emberekben, szintén tusára kél a különféle eszmék hatalma a tespedés szellemével. — De győzedelmre csak akkor van kilátás, ha az életképes gondolatok és tervek köré tömörült közéleti tényezők csoportjait egy erős kéz összetartani, egy tiszta fő irányítani, egy bátor férfilelek vezetni tudja. Másképp ahány annyifelé huz s lényeg helyett üres formások keresésében pazarolva idejét, a legéletrevalóbb eszméket sem lesz képes gyakorlatilag megvalósítani.

Szóval: — *vezérre* okvetlenül szükségünk van. E nélkül nem lehet csatát nyerni, de még csak kezdeni sem.

És e mi kis városi, de mondhatjuk: megyei társas életünkben éppen a *vezérnek* hiányát érezzük már innen-onnan egy esztendő óta.

Bizonyos unott tespedés, elernyedés, tétovázó szétszóródás és egymás iránti bizalmatlanság ész-

lelhető azok soraiban, akik ezelőtt együttes mozgatói voltak a közügyek intézésének a fórumokon és a közvélemény asztalainál.

Nincs lélek, nincs élet, nincs elevenség, nincs érdeklődés, nincs semmi új, semmi aktivitás. Mert nincs — *vezér*.

Tudjuk, hogy erre a szerepre embert találni nem éppen könnyű feladat. Pedig igazuk van a cinikusoknak, akik azt tartják, hogy nincs ember, akinek üresen maradt helyét betölteni ne lehetne.

Ha kidőlt is egy életerős eser az erdők rengetegében, annál gyorsabban megnő, megterebélyesedik helyette az a más, a melyik annak előtte a hatalmas törzs mellett eltörpülve észrevétlen maradt. Ez a természet rendje.

Ha nehéz is találni társas életünkben egészen arra hivatott és a mi speczialis viszonyaink keretébe teljesen beillő vezéralakot: bizton élhet bennünk a remény, hogy az idők hulláma az események forgatagában előbb-utóbb felszínre ragadja azt a férfit, akire mindannyian önként rábizzuk magunkat, aki után indulunk, megyünk, szóval akit a közvélemény megtesz és elfogad a társadalmi mozgalmak *vezéréül*.

Mert ézen fordul meg a dolog éppen, hogy a közvélemény *maga* választja meg a maga vezérét. De hát hogyan válasszon, mikor nem tudja: kiből mi lakik, kit mire tartson, mennyire becsüljön?

Az emberek itt nálunk annyira *visszahuzódók!* . . . Senki sem akarja magára venni annak a gyanúnak még a látszatát sem, hogy *feltolja* magát, mert tapasztalatból tudja mindenki, hogy itt nálunk az a legellenszenvesebb ember, aki *nagyon* is szerepelni vágyik, mindenben „akarnok”, minden lében kanál, mindenütt ott egregrál, mindenbe beleüti az orrát, locsog-fecseg minden nagy és aprólékos dologban, akár ért hozzá, akár nem; így aztán azt nyeri vele, hogy háta mögött kinevetik, szemébe meg senki se hallgat rá, senki se veszi komolyan.

Hát ennek a csendes elítélésnek bizony senki sem teszi ki magát szívesen. Azért aztán az igazi művelt komoly elemek itt nálunk inkább szerények, tartózkodók és visszahuzódók, semmint szerepelni vágyók. Sokszor pedig biz ez öreg hiba, mert nem egyszer csak nagy ösztökélés, unszolás után lehet kapni a különben arra teljesen rátermett férfiak közül is valakit, hogy valamely jóra való eszme keresztülvitelénél kezdeményező, valamely mozgalomban szó- és szerepvivő legyen. Mindenki érzékenyen tart a megszólástól és még attól is, hogy esetleg egy, korban és érdemben öregebb közéleti alak vagy a rendes tiszt állásban egy-két ranggal magassabban álló hivatalfőnök megorrol, féltékeny lesz az ifjabb vagy alantasabb egyén szerepléséért és esetleges sikereért, melyet nem is késik lekisebbitni.

Hát biz ez baj és hátrányára van közéletünk egészséges fejlődésének. Azért hát nem ártana, ha egyesek kissé bátrabbak, kevésbé visszahuzódók volnának, mások pedig erősítenék, *bátorítanák*, támogatnák, előtérbe tolni igyekeznének a tartózkodókat és félrehuzódókat.

Egyszóval sok oka és akadálya van annak, hogy egy ilyen kis városkában, ahol az emberek egymásnak még a eszímájuk talpát is ismerik,

de azt ritkán veszik észre, vagy ha észreveszik: kicsinylik és fumigálják, hogy a mások koponyájában mi lakik, — nehéz dolog, mondjuk, hogy a társadalmi és közélet küzdelmeinek és mozgalmainak egész hadjáratában egy oly vezérterfűt lehessen az események élére állítani, akit az előkelőbbek és a műveltebb polgárság nagy többsége egy szívvel lélekkel kész legyen követni.

Az idők méhe azonban megfogja szűlni előbb-utóbb azt a férfit, aki az e napokban mindnyájunk fájdalmára kidőlt vezéralakunk helyét a közéletben méltóan betöltse. Ez bizonyos. Ennek így kell lenni.

Ki lesz az eljövendő: nem tudjuk. De ki is tudná azt még ma! Talán egy nap, egy óra eseménye veti fel majd, mint ahogy a kis corsikait egyetlen ütközet tette olyan ismertté és híressé, hogy később fokrul-fokra a nagy Napóleon válhatott belőle . . . . . A mi társadalmi és közéletünk leendő vezére is így lehet ismertté és híressé, egyszerre, hirtelenséggel.

Új alak lesz ő, némi tulajdonságaiban tehát okvetlen elűtő elődjétől. Egyben-másban kevesebb, bizonyos erényekben és jelességekben azonban több és nagyobb is lehet. Mert az individualitás törvénye ezt így hozza magával.

Némely erkölcsi kiválóságokban azonban minálunk, de talán országszerte is egyformának kell lennie minden kimagaslóbb alaknak, aki arra van hivatva és a közvélemény bizalmából arra vállalkozik is, hogy vezérterfű legyen egy egész társadalomnak. És ez az, hogy az ilyen vezérembernek legelső sorban is talpig *demokratának* kell lennie a szó nemes és tiszta értelmében, mert csak így lehet népszerűvé fönt és lent egyaránt; aztán *függetlennek* kell lennie gondolatban és cselekvésben; tehát lelki műveltségben és anyagi erőben ha nem is tulgazdagnak, de nem is korlátoltnak, — mert csak így lehet így maradhat intakt és szilárd az élet minden változásai és zivataraik között, s végül *igaznak*, tehát egyenes szókimondónak kell lennie, de amellet szelid, jószívű, komoly embernek, mert csak humanus cselekedeteivel nyerheti meg és tetézheti embertársai szeretetét, tiszteletét és becsülését.

Aki ilyen lesz s aki e tulajdonságok mellett természetesen még cselekvőképes ambiciózus ember: az lesz a mi vezérünk a jövőben, az után indulunk, arra bizzuk magunkat, ő tőle várjuk a jelszavakat, de ő tőle várjuk a *támogatást* is az itteni közélet felszínre jutó minden mozgalmaiban.

Várjuk eljövételét. Bizunk az időben és a gondviselésben, hogy az elejtett zászló nem fog sokáig a porban maradni . . . . .

Közigazgatási bizottsági ülés.

— 1898. április 18. —

A vármegye közigazgatási bizottságának rendes havi ülésén *Hámos László* főispán az igaz mély részvét hangján emlékezett meg a bizottság egyik kiváló tagjának *Dr. Szabó Samunak* elhunytáról s *Bornemisza László* alispán havi jelentésében legelső sorban is szintén az elhalt kiváló férfi érdemeit méltatta lendületes szép szavakban s indítványozta, hogy a bizottság jegyzőkönyvileg adjon kifejezést fájdalmának és a gyászoló családhoz részvét iratot intézzen. A bizottság az indítványt egyhangulag elfogadta.

DIVAT-TUDÓSÍTÁS.

A nagyérdemű közönségnek becses tudomására hozom, hogy a budapesti és bécsi bevásárlási utamból visszatérve, **régi helyiségemben** a legújabb és legdivatosabb czikkeket árusítom a legbiztosabb árak mellett, u. m.: **női és férfi kalapok, nap- és esőernyők, férfi fehéreművek, gallér és kézelő, nyakkendők** dus választékban, **női és férfi zsebkendők**. — Ujdonságokban **női felöltők** és **női szalmakalapok**. — Továbbá a t. közönség különös figyelmébe ajánlom egyedüli, **valódi karlsbádi czipóráktáromat**, mint elismert legjobb gyártmány, ugyszintén mind e szakmába vágó czikkeket. — Legpontosabb és figyelmes kiszolgálást biztosítva, becses pártfogásért esedezve, vagyok

kiváló tisztelettel **REISZ M.**

A jelentések során kiderült, hogy a vármegye közigazgatási ágazataiban az elmúlt hónapban jelentősebb mozzanat nem fordult elő. A közegészségi állapotok azonban néhol aggodalomra adtak okot, mert több helyen — így pl. Rozsnyón is — a vörheny-járvány sok áldozatot szedett a gyermekek sorából. Az adók rendszeresen folytak be, kivéve az állami egyenes adókat, mely ezúttal az idén valamivel kevesebb folyt be, mint tavaly; annál több volt a bevétel a fogyasztási adók és illetékek tételénél.

A legfőbb közigazgatási bíróság elutasította *Verbár* Péternek panaszát, melylyel azt kérte, hogy a Kozák István tanító nyugdíja fejében lefoglalt egyházi ingatlanok a zár alól feloldassanak.

A kultusminister egy felelősségi kimondotta, hogy az *osgyáni* ág. hitv. ev. lelkész javára még a más vallású birtokosok is tartoznak egyházi adót fizetni ama birtokaik után, amelyek azelőtt a tagosítás alkalmával ág. hitv. ev. lakosok tulajdonai voltak.

Dr. SZABÓ SAMU.

1844 - 1898.

Elvégeztetett!

A porhüvely összeomlott.

A lélek ott van fent a magasban, — talán épen a Mars bolygón, hová a képzelet felszállítja a sárfészekből megszabadult lelkeket, hogy ott tökéletesebb alakot öltve magukra, kiűrtsék az örök boldogság poharát, vagy tán azért, hogy onnan, mint szellemek, kormányozzák a mi földi lépteinket.

Olyan nehéz elhinni, olyan nehéz belenyugodni abba, hogy ő nincs többé közöttünk, hogy az ő rokonszenves egyéniségét a társadalom nélkülözni fogja örökké.

Megkondul a haragszó: „vivos voco . . . mortuos plango” s borongó fájdalom járja át a lelkeket. Az emberek az utczán bánatos hangon mondják, hogy ő nincs többé . . . és a fájdalom, mint a köd az őszi mezőre, reáborul a lelkekre, mindentelő sohajtás és panasz tölti be a levegőt, mint mikor elvonul a vihar s az emberek keseregnek a nagy pusztulásán, — minden arczról, minden könyvelőhadt szemből e szomorú szót lehet leolvasni: meghalt!

*

Senki sem kérde, hogy ki volt ő. A meddig a Királyhegy ormái érnek, elenyészve az alföld futó homokjában, a meddig a sok águ Rima hullámai futnak, mindenfelé ismerték, mindenütt becsülték őt. Egy egész vármegye borul koporsójára, hogy az égbe szálló léleknek megtegye az őszinte vallomást, melylyel örök útjára bocsátja.

A megtört hitves fuldokló hangon zokogja: mindenem!

A gyermekek a legjobb apát siratják.

A szegények imádsága rövidebb lesz egy jövőtől nevével.

A közelet első katonáját, a társadalom legszorgalmasabb munkását a szenvedők vigaszukat és reményüket zokogják el sírja felett.

A vármegye egyik legtekintélyesebb férfiát, a kir. törvényszék egyik tudós tagját, Rimaszombati város egyik büszkeségét, az egyesült prot. főgymnasium egyik oszlopát, az egyház hű fiát vesztette el benne.

Oh Istenem! hát melyik szem marad szárazon? A dalárda, a kaszinó, a polgári olvasókör, takarékpénztár, népbank, a közművelődési egyesület a hála és elismerés koszoruját teszik föl örökre kihült homlokára . . . míg a jó barátok és ismerősök beláthatatlan serege a busz ravalónál könnyes szemmel kér részt a fájdalomból. . .

Az a sok kisirt szem, az a sok bánatba borult lélek, az a sok koszorú, melyet ravalóira illesztett a kegyelet, az a sok gyászszó, melyeket oly busan lengett a szellő: megmondják, hogy ki volt ő. Oh azok a fekete zászlók! Egy becsületes munkában és sikereiben gazdag élet történetét sugják meg az örökkévalóságnak. Mert nem hal meg az, kit annyian szerettek; örök élete van annak, ki a közügyeknek szentelte munkásságát s a társadalmi fejlődés terén oly sikereket ért el, mint ő!

Elvégeztetett!

A mór megtette kötelességét, a mór pihenni megy. . .

*

Dr. Szabó Samu Gömörmegye tisztii főorvosa született Rimaszombati 1844. július hó 7. én szorgalmas és jómódú iparos szülőktől. Apja Szabó István, az akkor legvirágzóbb ipartestületnek, a szürszabók céhének volt egyik legkiválóbb tagja, fiát azonban tudományos pályára szánta s azért beadta az egy. prot. főgymnasiumba, hol a szorgalmas tanuló hat osztályt végzett. Akkori tanárai közül Baksyas István és Fábry János élnek még. Miután a kézmárki lyceumban érettségi vizgát tett, Budapestet öt évig orvosi kurzust hallgatott. Orvostudorrá promoveáltatván, Rimaszombati telepedett meg, hol, Patzek Mór akkori megyei főorvos támogatása mellett, a város intelligens közönsége a kitünően képzett, előzőeken modoru fiatal orvost csakhamar felkarolta.

Ez időben kezdődött népszerűsége.

A személye iránt lépten nyomon megnyilatkozó rokonszenven, a mellett, hogy orvosi praksisát növelte, arra is ösztönzék, hogy a közelet terén is érvényesítse kiváló képességeit.

Városi orvosi állását, melyre mindjárt pályája kezdetén megválasztották, nemsokára a gömörmegyei kórház igazgatói állásával eszerelte föl, mely intézmény szervezésének és felvirágzásának ő volt első és legfőbb tényezője. E mellett hálás elismerését érdemelte ki a város közönségének az által, hogy a megyei székhely-kérdés eldöntésében Rimaszombati érdekeit oly hathatósan védte, hogy ez által a kérdés megoldására döntő befolyást gyakorolt.

Kévszembert áldott meg a sors oly jó természetel mint őt. Nem csak betegek feltétlen bizalmát nyerte meg — a mi alapját képezte orvosi sikereinek — hanem rokonszenvet keltett a társadalom minden rétegében is, fent és lent, úgy, hogy a közelet terén később elért si-

kerei a gömörmegyei társadalom krónikájában úgy szólván páratlanul állanak.

Mint orvosnak ritka szerencséje volt a betegség azonnali felismerése. Múló bajoknál nem fontoskodott, de komolyabb esetekben rendkívüli gondot fordított betegeire; a kit ő kiszentenciázott: veszve volt, a kihez reményt kötött: megélt.

E modor volt jellemvonása a közéletben is; ritka éleslátással tudta kifürkészni a közvélemény óhaját, a társadalom felszínén uszó eszmék közül szerencsés tapintattal választotta el a kivihetőt a kivihetlentől, s a mit e téren is kiszentenciázott: veszve volt, a mihez reményt kötött: életre kelt.

Három évtizedre nyúló tevékenységének egyes kiválóbb mozzanatait bajos volna felsorolni. Lelkesedéssel állott a jó ügy szolgálatába s addig harcolt, míg az óhajtott sikert elérte. Felfogását bizonyos konzervativizmus jellemzék, mert ragaszkodott azokhoz a hagyományokhoz s ősi intézményekhez, melyek a modern idők keretébe beilleszthetők, de befolyásának egész súlyát latba vetette akkor, ha avult s a kor világnézetével ellenkező intézmények megsemmisítéséről volt szó. Küzdelmei között nem rejtett vissza az akadályoktól, sőt mentől nagyobb eszmét kellett megoldania, annál nagyobb energiát fejtett ki.

Politikai kérdésekben mindig ellenzéki álláspontja volt, s bár állandóan a nemzeti párt hívének vallotta magát, mindig támogatta a városi függetlenségi párt törekvéseit. E téren legnagyobb aktiót a Csider Károly első választásakor fejtette ki, midőn a nemzeti párt vagy helyesebben az akkori mérsékelt ellenzék zászlójának diadalra jutását egyenesen az ő közreműködésének tulajdonították. Párt szervezői taktikája, erélye s minden aprólékos dologra kiterjedő gondoskodása magára vonta a vármegye élén álló urak figyelmét s azon időtől kezdve a fontosabb politikai aktusoknál az ő véleményét is mindig latba vetették. Csider harmadszori fellépésekor néhány szavazattal kisebbségben maradt ugyan, de a kormány-párt győzelme hatalmas közdelembe került.

1885-ben Paezek Mór halála után megyei főorvossá választották meg s ez új állás, mellyel közegészségügyi tekintetben szélesebb hatáskör van összekapcsolva, népszerűsége kiterjeszté az egész vármegyre. Egyéni tulajdonságainál fogva mindenki megszerette s a megyei társaságoknak ép oly kedvelt tagja lett, mint a rimaszombatiaknak.

Mégis igazi elemében csak szülővárosában volt; ide esatolták a legszentebb kötelek, itt mosolygott felé pályáján az első biztató remény; szívének érzelmei itt hajtották a legszebb virágokat, melyeknek koszoruját az a boldog családi kör képezte, melyet lelkének bálványával, *Horváth Juliskával* együtt alapított meg. Boldog házasságából két kedves gyermeke született: Aranka, Marikovszky Gézáné és Elemér végzett gazdiász. De családja körén kívül polgártársai valóságos órákulumnak tekintették. Ha kezébe vette a zászlót, a polgári társadalom inpozáns tömege segítette a győzelemre; úgy az egyházi téren, mint a világi életben az az elv jutott diadalra, melyet az ő pártja képviselt. Itt is a választásoknál kifejtett tevékenysége biztosították sikerét.

Ha a polgártársak bizalma a legnagyobb kitüntetés, akkor elmondhatjuk, hogy kevés ember jutott oly sokszor e kitüntetéshez, mint Dr. Szabó Samu. E bizalom juttatta be őt a városi képviselő-testületbe, ez koszoruzta meg érdemeit a polg. olvasókör dísztagságával, ez tette egyházának presbyterévé, igazgatósági és felügyelő bizottsági taggá a rimaszombati takarékpénztárnál, illetve a gömörmegyei népbanknál, ez részesítette ama kitüntetésben, hogy a főgymnasium igazgató-választmányában a város képviselőre reá ruháztatott.

Ő alapította meg az első önkéntes tűzoltó-egyletet, melynek főparancsnoka volt.

Támogatott minden kulturális intézményt s a községi iskolák szervezése körül elévülhetetlen érdemeket szerzett, — míg az egész megye területére kiterjedő orvos-gyógyászati egyesületnek valóságos lelke volt.

Ő keltette életre a rimaszombati dalárdát, mely Fiuméből és Budapestről diadalkoszorúval tért haza.

Alig van egyesület és intézmény, mely az ő tevékenységének jótékony hatását ne érezte volna, mert legfőbb ambíciója volt megérdemelni azt a bizalmat, mellyel megtisztelték. Széles ismeretei, melyet napról-napra gazdagított, látókora, tapasztalatai, melyeket eseményekben dúspályája alatt összegyűjtött, a közelet avatott munkássává tették. Lelkének e gazdag kincsei jogosították föl arra, hogy minden egyesületben, hol a közbizalom benne összpontosult, vezérszerepet vigyen.

Élete utolsó éveiben legnagyobb tevékenységet a képviselő-testület gyűléstermében fejtett ki. A városnak minden ügye iránt érdeklődött; résztvett az előkészítő bizottságokban, s úgy szólva döntő befolyást gyakorolt a városi építkezésekre, bérletekre, gazdasági ügyekre, fizetés rendezésekre és mindenütt, minden alkalommal oly modorban szónokolt és tárgyalt, melynek természetessége első pillanatra meglepetést, később mély rokonszenvet keltett.

Egyik legnépszerűbb ténykedése volt a dalárdának új életre keltése. 1893-ban merült föl az az eszme, hogy e kiváló testületet fel kellene támasztani halottaiból. Jóformán mindenki fázott attól a nehéz vállalkozástól, hogy egy korhadásnak indult vén fán új rügyeket fakaszson. Ő vállalkozott rá. Futott, fáradozott, áldozatot hozott, hogy mint dalárda elnök is megörökíthesse működésének emlékét. És már 1894-ben a fiumei országos dalnok versenyről „Suhog a szél . . .” című versenydarabbal az első díjak egyikét hozta haza dalárdánk. Nagyon szerette a szép dalt, s hár maga nem igen tudott dalolni, a dalárda egy-egy sikerült előadása valóságos lelkesedésre ragadta. Az a versenydarab volt azután kedvencz nótája: Suhog a szél . . .

Suhog a szél . . . enyhe tavaszi szellő fuvalma suhan át az ő frissen hantolt sírja felett is, — meglepetti a felhalmozott koszorúk szalagjait s a felcsapó szalagszárnyakon felirja találja a temető busz vándora mindazoknak neveit, kik az ő emlékezetét szívökbe zárták. Mert nemcsak a gyász-zászlók, hanem azok a szebbnél-szebb koszorúk is regélnek valamit, arról a mi örök, a min nem esik változás: a szeretetről, melyet az élő alakról az elhunyt emlékezetére hárított át a kegyelet. És a halottak országának kíváncsi látogatója áment mond rá. . .

*

Száz apró vonást, teméntelen anekdotát lehetne följegyezni változatos folyású életéből, mert olyankor, mikor a közügy szolgálatára nem kívánt komolyságot, igen szerette a tréfát. Társas összejöveteleken, estélyeken, vadász kirándulásokon gyakran mókázott. Soha senki nem haragudott rá. Csupa szív volt az egész ember. De ő sem haragudott soha senkire. Azok a bizonyos afférek, melyek egy hosszú élet folyása alatt majdnem elkerülhetetlenek, előtte ismeretlenek voltak.

A tavalyi év tavaszán a kaszinó néhány elevebb természetű tagja egy tréfás estély rendezését tervezte. A dolgot nyelbe ütötték. A program egyetlen száma egy eleven újság szerkesztése volt, melynek összes rovatait egy ad hoc szerkesztőség élő szóval fogja előadni. A szerkesztő bizottság, melynek az elhunyt is tagja volt, megállapodott minden pontban. Volt tréfás prólóg, humoros vezércikk és tárcza, teméntelen napi hír és hirdetés. Elfogadtatt minden úgy, a mint a bizottság elé beterjesztett, egy napi hír kivételével, mely minden ártatlansága mellett is alkalmat szolgáltatott arra, hogy az az egyén, kinek nevével a poétai fantaszia kapcsolatba hozta (társas életünknek egyik kedvelt alakja) megharagudjék. A napi hírt talpraesett humoránál fogva kár lett volna kihagyni, de senki sem vállalkozott rá. Ekkor felállt Dr. Szabó Samu s így szól:

— Eu ugyan aktív szerepet nem akartam vállalni, de ezt az egyet majd felolvasom én. Reám nem fog az illető megharagudni.

Es úgy lön. Azt az egy napi hírt ő olvasta föl s ez által az egész nagy társaságra aranyos kedélyt árasztott.

Ez egyszerű kis epizódot csak azért említjük föl, mert az ő szeretetre méltó egyéniségét tükrözi vissza. Egész életének, bokros tevékenységének igazi jellemvonása a természetesség volt, mintha nem is az észével, hanem a szívével gondolkodott volna. Barátja volt öregnek ifjúnak, még saját gyermekeinek is s ez őszinte természetességeért szerették őt a rajongásig.

Népszerűségénél fogva módjában lett volna oly kiüntetésekben részesülni, melyek révén országos hírnévre tehetett volna szert. Orvosi működésének 25-ik évfordulóját nagy számu barátai nyilvános ünnepélylyé akarták emelni, de ő az ünnepeket elől szerényen kitért s megelégedett azzal, hogy azokkal, kik szívéhez legközelebb állottak, egy poharat koczinthat. A legutóbbi választások alkalmával a közjogi ellenzék orsz. gyűlési képviselői jelöltséggel kínálta meg. Ezt sem fogadta el. Nem akart megválni attól a társadalomtól, melyet ő annyira szeretett, s mely őt oly sokra becsülte. Itt akart meghalni.

Célját elérte. Ott pihen már az örök béke hazájában, míg emlékezetének a rimaszombati és gömörmegyei társadalom a szeretet himes virágaiból vetett ágat — szívében!

Betegsége, halála s a részvét.

A kór, mely közéletünknek e kiváló fiát elemészette, régebb keletű volt. Az atléta természetű férfiút mult év tavaszán szélhűdés érte, de nem birt erőt venni a hatalmas szervezetten. A hirtelen orvosi segély s a család gondos ápolása csakhamar talpra állította a jeles férfiút a megdőbönt és méltán aggódo közönség őszinte örömére. De a megnyugvás ismét elszállt a szívekből, midőn alig öt hét múlva híre futott, hogy újabb és sokkal erősebb szélhűdés érte, mely baloldalt megbénította. Amit a tudomány s a szeretetteljes gondoskodás megtehetett megmentésére, azt meg is tette; de maga Navratil is, kit a beteg ágyához hívtak, édeskevs reményt táplált arra, hogy valaha ismét meggyógyulhasson. Mindamellett lassanként némi javulás mutatkozott, sőt a mult nyár folyamán alatt a remény vékony szála is duzzadozni kezdtek, hogy a közelet e kiváló munkását ismét visszanyeri a társadalom. Megbénult tagjaiba visszatért az erő is némileg; felkelt s előbb az udvaron, később lakása előtt, az utczán, rövidebb sétákat tehetett. Mindenki remélt, — csak ő nem. Mint orvos nagyon jól ismerte betegségének természetét, tudta, hogy harmadszor a katasztrófát nem fogja elkerülni. Csak attól rettegett, hogy egy újabb szélhűdés nem öli meg, csak élő halottá teszi.

Rendkívüli akarateréje egész betegsége idején meg volt, s bémult tagjait rendszeresen s ritka erélylyel gyakoroltatta, edzette. A legrosszabb időjárás sem tartotta vissza rendes sétájától, s ilyenkor bizonyos elégedettséggel konstátálta a haladást. Örült annak, hogy jól, nyugodtan aludt, s álmával naphosszat foglalkozott. Utóbbi időben az agylágyulástól félt, s hogy ennek elejét vegye, memoriáját igyekezett fejleszteni. A jó öreg Szomolnokai bácsival a latin nyelvben gyakoroltatta magát. Orvostársaitól, kik különösen Szabó Károlylyal és Löchererrel benső viszonyban volt, — orvosi dolgokban kérdésközdött sokat. Majd a régi nóták elevenedtek fel emlékében, s ezekkel és a nevekkel foglalkozott különös előszere-tettel.

Mult esütörtökön délelőtt igen jól érezte magát, s dicsekedett, hogy ő már nagyban kurál; délután 5 óra tájban a harmadik roham érte agyát, eszméletét elveszítette s beállott az agónia; másnap pénteken délután 5 órakor a halál megváltotta szenvedéseitől a nemesszívű, áldott jólelkű férfiút, ki életét teljes önfeláldozással hivatatos állásának, orvosi hivatásának, a közjónak és családjának szentelte.

Villámgyorsasággal terjedt el a városban a szomorú hír, s az ismerősök és jó barátok serege már másnap zarándokolt az elhunyt családjához s kifejezte részvétét; a gyászlobogót kitűzték a megyeház, városház, takarékpénztár, népbank, kaszinó, polg. olvasókör, főgymnasium, megyei kórház, elemi és polg. iskola, kisedővő stb. épületén; bánat, szomorúság ült az arcokon, s mindenki szívből, őszintén sajnálta a férfiút, ki nemes működésével hosszú, nagyon hosszú és boldog életet érdemelt volna.

A hatóságok és testületek képviselőiben vasárnap délelőtt *Bornemisza* László alispán és *Kubinyi* Aladár törvényszéki elnök vezetése mellett tizenkét tagból álló bizottság jelent meg a család előtt, s az alispán meglehangú szavak kíséretében átnyújtotta a következő részvét-nyilatkozatot:

Nagyságos Asszony!

Rimaszombati város területén mindenik hatóság, mindenik társadalmi egyesület megrendülve vett tudomást azon mély gyászról, mely Nagyságodat felejtethetlen emlékü férje *Doctor Szabó Sámuel* megyei főorvos urnak elhunytában érte.

A fájdalom és gyász első óráiban, midőn egyedül a résztvevő lelkek szeretetteljes megnyilatkozása nyújthat csak enyhülést és vigasztalást, — nem akarva tömeges megjelenésünkkel sokat szenvedett szívét újabb megpróbáltatásnak kiténni, — sietünk érzelmeinket írásban közölve nyilvánítani, hogy a nagy veszteség súlyát mindnyájan érezzük, s hogy mély részvéttel együtt gyászolunk Nagyságoddal és megszorodott családjával.

Széles nagy körben minden ismerős, — ezer és ezernyi számmal, olvad össze a Nagyságod iránt érzett őszinte részvét érzelmeiben, s az általunk képviselt hatóságok és egyesületek részvét-nyilatkozata a közérzelmet tolmácsolja.

Azon szívből jövő kijelentéssel fejezzük be részvét-nyilatkozatunkat, hogy a szeretetnek minket a megboldogulthoz — s vele együtt és egyenlőn szeretett családjához — fűző erő köteleke, a mi életünkben soha gyengülni nem fog.

Rimaszombat, 1898. április hó 16-án.

Gömör-Kishont t. e. vármegye és tisztkara nevében: Bornemisza László alispán, Lukács Géza vmegyei főjegyző, Szakall Vincez arvaszéki elnök. A rimaszombati kir. törvényszék, ügyészség és járásbírósg nevében: Kubinyi Aladár kir. tszéki elnök, Dr. Hányi Győző kir. ügyész, Lengyel György kir. járásbíró, Rimaszombat r. t. város nevében: Szabó György polgármester, Benyó Lajos jegyző. A rimaszombati ev. ref. egyház nevében: Czinke István, Baksay István főgondnok, Szabó József algondnok. A rimaszombati egy. prot. főgimnázium nevében: Molnár József ig. vál. tag, Bodor István igazgató, Zachar Gusztáv ig. vál. jegyző. A rimaszombati községi iskolaszék nevében: Nagy Ferencz elnök, Törköly József közs. isk. igazgató. A rimaszombati kaszinó nevében: Samarjay János igazgató, Tornyo György m. kir. p. ú. igazgató. A rimaszombati polgári olvasókör nevében: Rábely Miklós elnök, Rónay Gyula pénztárnok. A rimaszombati dalárda nevében: Dr. Veres Samu igazgató, Váry János karnagy. A rimaszombati takarékpénztár nevében: Kishonthy Gyula igazgató elnök, Institorisz Endre ig. tag, Dapsy József ig. tag. A gömörmegyei nép- és iparbank nevében: Henyey Kálmán igazgató, Ethey-Frigyes ig. tag. A gömörmegyei orvos-gyógy-szerészegyesület nevében: Dr. Löcherer Tamás, Dr. Kármán Aladár.

A mélyen sujtott családot igen meghatotta a részvét kifejezése, mely méltó igazolása volt az igaz szeretetnek és tiszteltnek, mely a tisztársakat, s az egész társadalmat az elhunytához fűzte.

A temetés.

Vasárnap délután 3 órára volt kitzúve a temetés; már 1/23-kor kezdett gyülekezni a gyászoló közönség, s a közlekedést el kellett zárni. Egymásután vonultak fel a testületek: a vármegye tisztviselői, élükön Hámos László főispánnal s Bornemisza László alispánnal, a város, a pénztárszatok, iskolák stb. a dalárda gyászfátyollal bevont zászló alatt, a tüzoltó-testület, a megyei hajduk, fogházőrök, hercegi erdészek stb. s óriási — ezrekre menő közönség, mely az egész Deák Ferencz-utczát sűrű tömegben szállta meg. Az elhunytat magába záró érez koporsót — melyet egészen befedtek a koszorúk — az ut közepén helyezték el. Pontban 3 órakor megérkeztek a lelkészek az ev. ref. egyházi énekkarral együtt s kezdetét vette a gyászszertartás.

Az énekkar — melyet *Szentmártoni* Dániel ev. ref. segédlelkész dirigált — megható gyászeneket zengett; a végső accordok elhangzása után *Szalóczy* Dániel ev. ref. lelkész könyvekre indító, szívhezszóló gyászbeszédet mondott, melyben az elhunyt nagy érdemeit szép szavakkal méltatta, s imájában vigasztalást kért a Gondviseléstől a mélyen sujtott szeretett családnak, mely mindenét, s vármegyének és városunknak, mely hű, odaadó fiát és hivatott tetterős vezéralakját vesztette az elhunytban. — Az ima után ismét a kar énekelt s ezután példás rendben megindult a beláthatatlan hosszú menet a temető felé. A koporsót szállító gyászkoosin kívül még egy nagy kocsin helyezték el a koszorúk tömegét. — A szomorú menet jóval négy óra után ért a temetőbe, hol a családi sírhelynél az egyházi énekkar bucsúéneke után *Lukács* Géza vármegyei főjegyző következő megható beszéddel bucsusztatta el a megye elhunyt jeles főorvosát:

„Mélyen tisztelt gyászoló közönség!

Borus lélekkel állok meg e fájdalomtól megszentelt helyen, a holtak birodalmának határánál; elszorul szívem annak tudatában, hogy vérző sebeket kell érintenem. És mégis megteszem, tisztársaim nevében elbucuszandó, mert hiszem, hogy a megemlékezéssel bár fájdalmakat okozok, annak némi gyógyhatása is lehet.

A ki néh. Dr. Szabó Samu vmegyei főorvos erőből és egészségtől duzzadó férfias alakját csak rövid egy év előtt is megszemlélte, örömmel feledé rajta tekintetet s nem hibette, hogy ez egy századra természetnek látszó valódi dalia, egy esztendő lefolyása alatt roskatag beteggé váljon, — s halottas koporsója előtt állhasson!

E férfiú Rimaszombat város szülőtte, szülő városának és Gömörvármegyének büszkesége s egyik fénylő csillaga vala, melynek fényességét s derűjét emberi szem elhomályosodni soha nem láthatta; s épen azért nehéz a tőle való megválás, mert benne egy valóban gondviselés-szerű férfit tisztelhetünk.

Mint Rimaszombat város fia e város felvirágzását tetterős kezekkel munkálta, s csaknem 30 év folyamán keresztül a város kulturális, közigazdasági, társadalmi s egyéb vívmányai az ő tisztelt nevével szoros és elválaszthatlan kapcsolatban állanak. De ha teljes szívvel szeretete szülő városát, nem kevésbé szeretete e vármegyét is, melynek javát ugyis mint a vármegyei bizottság egyik zászlóvivő előkelő tagja, ugyis mint a vmegyei közkörház szervező első igazgatója, majd mint kiváló tudományú tisztí főorvos tanácsban s tetteben, szívvel és lélekkel előre vinni soha meg nem szűnt!

Megemlékezzem-e orvosi pályájának több mint negyedszázados folyásáról? Hisz mindannyian tudjuk, mily rohamosan nyerte meg mély orvosi tudománya s szeretetteljes bánásmódja embertársait, hogy az ő orvosi tudományába bizalmokat helyezték soha meg nem csatlakoztanak, hogy maga is kórágyon feküdve, önfeláldozóan

állott rendelkezésére a nálánál még betegebbeknek boldog lévén annak tudatában, ha másokon s különösen a szegényen segíthetett, nem az anyagiakban, hanem önérzetében keresvén s találván fel fáradozásának megnyugtató jutalmát!

Elmondjam-e? hogy mint hazafi a köznapiasságon magasan felül emelkedett, hogy politikai meggyőződését soha és semmi körülmények között meg nem tagadta!! Tudjak ezt is mindnyájan ép úgy mint azt, hogy mily igazi gondos és gyöngéd szeretettel esüggött a családja köréhez tartozókon, hogy a gyöngéden szerető hitvéstárs s szerelmi házassága gyümölcsei valának szíve, lelke legdrágább kincsei! Égyet azonban nem mindenki tud, azt — hogy mily igaz benső szeretettel ölelte hön dobogó szívére azokat, kiket barátságára méltóknak talált, s hogy mily erős támasz volt azon család tagjainak, melyet: „vármegyei tisztikar“ gyűjtő névvel neveznek. Es mert itt is mindig a szerzett érdem szigorú méltatása képezte eslekvésének mozgató rugóját, nincs közöttünk senki, ki fájdalmas elhunytá felett az őszinte gyászt ne szíve bel-sejébe viselne.

Nem ékes szavakat kívánok én e helyen hangoztatni, hanem igazságokat, hogy ha ama jó lélek azokat onnan az egekől meghallgatja, gunnyal ne illethesse. Hisz ő mindenkor az igazság embere volt!!

Hajtsuk meg lobogónkat e férfiú nagysága előtt s küldjünk hön imát a mindenség urához, ki jönnek látta őt kedvesei, barátai köréből és a közügyek éléről kiszéllítani, hogy adjon e városnak, vármegyének és szeretett magyar hazánknak sok ily jeles honpolgárt; — néki pedig esendes nyugalmat az anyaföld lágyan ölelő karjai között.“

A beszéd könnyekre indította a gyászoló közönséget, s elhangzása után a szivszagató fájdalmas zokogás között örök nyugalomra helyezték a megboldogult kihűlt tetemét. A koszorúkról a szállagokat levették, s a megyei muzeumban helyezték el, csupán a család koszoruit hagyták érintetlenül.

A családon és jóbarátokon kívül következő testületek küldtek koszorút:

Gömör-Kishont t. e. vármegye tisztkara, szeretett tisztársának.

A Gömörmegyei orvos-gyógyszerész egyesület, kiváló tagjának.

A rimaszombati ev. ref. egyház egyik leghivebb fiának.

Szabó Rimaszombat város, lelkész és hű fiának.

Az egyesült prot. főgimnázium, egyik oszlopának.

Rimaszombati takarékpénztár tisztkara, Dr. Szabó Samunak.

A rimaszombati takarékpénztár, ügybuzgó igazgató-sági tagjának.

Gömörmegyei nép- és iparbank, ügybuzgó felügyel. tagjának.

Rimaszombati kaszinó, tisztelete és szeretete jeléül.

A rimaszombati dalárda, felejtethetlen elnökének.

A Rozsnyói orvosok és gyógyszerészek, szeretett és nagyrabecsült társunknak.

A rimaszombati kir. törvényszék, ügyészség, és járásbírósg, őszinte szeretett kiváló és ügybuzgó tisztársának.

A Baloghvári uradalom tisztkara, szeretete jeléül.

A tornallyai kartársak, szeretett főorvosunknak.

Nagyroczé városa, felejtethetlen főorvosunknak.

A Jolsvai kartársak, tiszteletük jeléül. stb. stb.

A család a gyászesetről következő jelentést adta ki:

„Alulírottak, úgy maguk, mint a rokonság nevében megtört szívvel jelentik a forrón szeretett férjnek és apának, após és nagyatyának, vőnek, testvérnek és nagybátyának *Dr. Szabó Samu* Gömörmegyei tisztí főorvosának, a rimaszombati kir. törvényszék orvosának, Szász Coburg-Gothai hercegi család baloghvári uradalma orvosának f. 1898. év április hó 15-én délután 5 órakor életének 54-ik, boldog házasságának 27-ik évében hosszas szenvedés után történt gyászos elhunytát. — A boldogult hült tetemét f. hó 17-én d. u. 3 órakor fogtak az ev. ref. egyház szertartásai szerint a rimaszombati sírkertben örök nyugalomra helyeztetni. — Áldás és béke kihűlt poraira! — Rimaszombat 1898. április hó 15. — Özv. Dr. Szabó Samuné szül. Horváth Julia, mint felesége. Marikovszky Gézáné szül. Szabó Aranka, Szabó Elemér, mint gyermekei. Marikovszky Géza, mint vő. Marikovszky Gizike és Sárika, mint unokák. Horváth János, mint após. Özv. Turóczy Józsefné szül. Szabó Terézia, Özv. Terhes Pálné szül. Szabó Emma gyermekeivel: Samuval és Ilonkával, mint testvérek.“

Köszönetnyilvánítás.

Mindazon jó barátok, testületek, ismerősök, kik felejtethetlen kedves férjem, illetve édes atyám elhunytá feletti mély fájdalomunkban részt vettek, fogadják halás köszönetünket.

Rimaszombat, 1898. április 18.

Özv. Dr. Szabó Samuné.

Szabó Elemér.

A tisztai ágost. evang. egyházkerület közgyűlése.

A tisztai evang. egyházkerület részint a végett, hogy kegyeletét elhunyt felügyelője, néh. Péchy Tamás emléke iránt leróvja; másrészt pedig, hogy az új felügyelőválasztást, az alkotmány értelmében elrendelje, — közgyűlést tartott *Zelenka* Pál püspök és *Szentiványi* Árpád elnöklete alatt Miskolcra folyó hó 14. és 15-ik napján.

Megyénkből jelen voltak: *Hámos* László főispán, *Kubinyi* Aladár törvényszéki elnök, *Kubinyi* Géza. *Kubinyi* Andor országgyűlési képviselő, *Glauf* Pál főesperes, *Szontagh* Pál (gömöri), *Szentiványi* József, *Medveczky* Sándor, törvényszéki bíró, *Hevesy* Bertalan föld-birtokos, *Szontagh* Zoltán fősolgabíró és még több világi és egyházi férfiú.

Az első napon délelőtt 10 órakor tartott meg a gyászba öltöztetett evang. templomban, *Péchy Tamás* emlékére a gyászünnepe, melyen *Kemény* Lajos oszgyáni

lelkész által ez alkalomra szerzett ének és egy férfiar gyászenéke után *Glauf* Pál főesperes, az egyházkerület főjegyzője tartotta a gyászünnepi beszédet. Pál apostolnak ezen szavait: „*Jóllehet testben távol vagyok tőletek, mindazáltal lélekben veletek vagyok örülve és látván a ti rendtartásokat és a Krisztusban való hitelnek erősségét*“, úgy tünetett fel, mint Péchy Tamás szellemének megnyilatkozását a gyászünnepen. A beszéd maga valóságos remeke volt az emlékbeszédeknek, s a kiváló egyházi férfiú eddigi szép sikereit nagyban gyarapította. A hallgatóságnak szívéhez szolt s mély hatást keltett. A meghatottságot fokozta a jelenvolt özvegynek zokogása.

A gyászistentisztelet után ugyancsak a templomban — mely fűtve volt — a közgyűlés tartott meg. A megalakulás után Péchy Tamás emléke örökített meg, s az özvegyhez részvétírat intézése határozottat. Azután az új felügyelő választása akként rendeltetett el, hogy az egyházközségek s főgymnasiumok részéről a szavazatok folyó évi május hó 22-éig adassanak be a püspöki hivatalba. A szavazatok felbontására az alkotmány szerint bizottság küldetett ki, melynek elnökei a püspök és gömöri Szontagh Pál, jegyzője *Glauf* Pál, tagjai: *Kubinyi* Aladár, *Terray* Gyula, *Radvány* István, *Materny* Lajos, *Münnich* Kálmán, *Fischer* Miklós és *Czékus* István. — Kaposolatosan az új egyházkerületi felügyelőnek ünnepélyes hivatalba iktatása a folyó évi július 10-ére kitzűzött egyházkerületi közgyűlésre határozottat, mely közgyűlés helyét az akkorra megválasztott felügyelő ohaja szerint állapítják meg.

Délután a különböző szakbizottságok tanácskoztak s másnap a napirend többi tárgya nyert elintézet. Ezek közt a legnagyobb érdeklődést keltette az egyházkerületi nyugdíjintézet válságos helyzetének rendezése, mire névze a közgyűlés elfogadta *Glauf* Pál főjegyző által javasolag előterjesztett irányelveket s megbízta őt a részletes javaslat kidolgozásával. — Szintügy élénk megbeszélés tárgya volt a lelkészi kongrua is, melynél különösen *Kubinyi* Aladár egyházmegyei felügyelő mélyreható beszéde talált a legnagyobb tetszésre és viszhangra; érdemleges határozatot azonban nem hoztak, miután a közgyűlés tudomására jutott, hogy a képviselőháza a törvényjavaslatot épen ugyanazon napon vette tárgyalás alá.

A mi a felügyelőválasztásra névze megnyilatkozott közvéleményt illeti, ez határozottan *Szentiványi* Árpád orsz. képviselő mellett foglalt állást annyira, hogy egyhangu választásra is van kilátás.

Ev. ref. értekezlet s egyházmegyei közgyűlés.

Élénkké, mozgalmassá vált e hó 12--14. napjain Hubó községe, ugyanis ekkor tartatott meg itt az egyetemes papi értekezlet s egyházmegyei közgyűlés. — Már a gyülekezési napon a megjelentek nagy számából látható volt, hogy nem közönséges dolgok azok, melyek az egyházak örüllött e helyre jönni késztek, sejtetni engedte, hogy szüksége van valamire mindenkinek, mely által szorongatott lelki állapotából kiszabadulni szeretne. — Az itt és amott képződött emberesportok beszédanyagait — most nem a magánügyek — hanem az év nevezetes eseményei képezték, a melyekre névze egyiknek úgy mint másíknak volt mondani és közölni valója, de legtöbb a lelkészeknek, kik érzik azt, hogy ez az év történeti eseményt jelent a magyar prot. egyház életében, határkő ez, mely a mult és jövőjük közt emelkedik. — A mult ismeretes, milyen lesz a jövő, Isten tudja csak!

E gondolat foglalkoztatta lelkünket még akkor is, midőn a lelkészi épület tágas szobájában az értekezlet közgyűlés kezdetét vette. S amint *Csabay* Pál ért. elnök gyűlést megnyitó beszédét hallgattuk, éreztük, hogy amit mond szívből jön és szívhez szól az, örömmel tapasztaltuk, hogy gondolatainknak ad kifejezést, mert hiszen épen keblünknek édes vágját, tűnő reményét, örömet és fájdalmát szólja és mondja, kifejezésteljes és érző hangokon. — Fellelkészünk, midőn gondolatainak szindus virágait fonta koszoruba jubileumi emléki, sirt a lelkünk, hogy e koszorúból nekünk még csak egyetlenegy virágocskát sem adhat, a hazáját és egyházát szerető szív jutalmául, porig alázott lelkének a jövő zálogául.

A szívet és lelket egyaránt lebilineselő beszéd után — szokás szerint — a szakaszi értekezletnek jegyzőkönyvei olvastattak fel. Sok fontos tárgy került ezeknek alapján megvitatás alá, de amely valamennyi közül kiváló figyelmet érdemel, ez a lelkészi congrua-ügy volt. — A tagok egymásután emelkedtek fel, hogy nézetüknek kifejezést adhassanak s véleményt mondjanak a törvényjavaslatnak az ev. ref. egyház lelkészeit ki nem elégitő pontjaira. Míglen hosszas eszmecsere után az értekezlet által határozatilag kimondatott, hogy a lelkészi fizetés kiegészítéséről szóló törvényjavaslatot a mostani alakjában nem fogadhatja el: először is azért, mert az nem az 1848. évi XX. t.-cz. szellemét foglalja magában, másodsor, mert a lelkész fizetését illetőleg ellenkezik az értekezletnek a nyilvánosság előtt, már előbb, nyomtatásban is megjelent álláspontjával, melyet most sem hagy el s kívánja, hogy a minimum 800 frtban állapítsák meg, a mely azonnal gyakorlatba léptetnék, 3 év mulva pedig 1200 frtra egészítették ki; harmadszor, mivel a lelkész fizetését kitevő jövedelmi ágak a törvényjavaslat szerint az adózó hívek terhén igen keveset, vagy épen semmit sem könnyítenek, mert marad minden úgy, a mint volt a régi időkben s még most is szokásban vannak, kívánja tehát, hogy a lelkészi fizetések — a nép terhének könnyítése végett — mindentűt felére szállítsanak le s csak azután pótoltsák ki az állam által 800 illetve 1200 forintig, s hogy ezen felszámítás végzésével — önkormányzati joguk alapján — egyházi felsőbb hatóságaink legyenek megbízva. — Végül nem fogadhatja el a lelkészi értekezlet a törvényjavaslatot a fegyelem gyakorlását illetőleg se, mert egy részről autonómikus jogainkat sérti, másrészt pedig egy sorba helyez a pánszlávizmus, dakorománizmus, s más hazaellenes tanokat hirdető egyénekkel, mely nemcsak bántó, de igen lealázó is az ev. ref. egyház lelkészeire névze.

Két bizottsági jelentés olvastatott fel azután s került tárgyalás alá, tudniillik: a sárospataki theol. tanári kar véleménye a lelkész-, esperes- és püspökavatás és beiktatás kérdéséről, s az egyházkerületi özvegy-árvtár módosított alapszabálytervezetéről, melyeket az egyházkerület küldött le az egyházmegyékhez megvitatás és vé-

leményadás végett. A két jelentés közül az elsőt minden megjegyzés nélkül fogadta el az értekezlet, a másodikat azonban már módosítva, még pedig úgy, hogy a segélyjogosultak évi ellátása egyenlősítették olyformán, miszerint az özv.-árvatárba fizetendő tagsági díjak egy bizonyos összegben megállapítván, fizethesse a belépő tag 6, 4 vagy 2 fritos részletekben mindaddig, míg letörlesztve nem lenne. Így az egyenlő teherviselés alapján, megtörténhetnek az osztalék egyenlősítések is. Továbbá módosítani kívánja még a bizottság jelentését abban is értekezletünk, hogy a tőkék kamatai, ne adassanak ki egészen évi ellátás czimén, hanem 25 százalék levonván, külön segélyként osztassák ki.

Szó volt még ezenkívül több általánosabb érdekű indítványról is, de mert az említettekkel együtt ezek szinte érdemleges határozathozatal végett mind felterjesztettek az egyházmegyei közgyűléshez, ezuttal mellőzöm, és csak annyit említek még fel, hogy a sárospataki tápintézet ügye volt az utolsó tárgy, a mely után az értekezleti közgyűlés elnök által — bennünket továbbra is kitartó munkára buzdító beszédével — bezárattott.

Másnap reggeli 8 órakor vette kezdetét az egyházmegyei közgyűlés, szokás szerint templomi istentisztelettel s ezen alkalomból *Szentmártoni Dániel* rimaszombati segédlelkész imádkozott az egkek urához, kérve áldást, megszentelő kegyelmét a nap munkájára. A templomból a gyűlés megtartására kiválasztott helyre vonult az érdeklődő közönség, hol *Nagy Pál* esperes elfoglalván elnöki székét, e gyűlést imával, majd a következő nagy hatást keltett, mindnyájunk által élénk figyelemmel és érdeklődéssel hallgatott beszédével nyitotta meg:

„A XIX. század végéhez közelget, pár év múlva az örök semmivé lét feneketlen tengerébe merül. — E század hőlesődalai a győzelmes napoleoni hadak félemlertes harezai lármája volt, s ime most, midőn a csecsemő már aggastyánná lett, s a végenyisést felé közelget, hattyúdala a nagy erővel föllépett szocializmus vészkiáltása. És ezen vészkiáltás, mely a legalsóbb néposztály millióinak ajkáról hovatovább erősbülő mérvben hangzik, nem kisebb aggodalomra szolgáltat okot, mint a századeleji nagy hős országokat leigázó, koronákat rabló s osztogató óriási hadi szerencsése.

A századeleji napoleoni harezok, e telhetetlen hódító vakmerő küzdőlelei voltak valamennyi koronásfó ellen s így előre látható volt, hogy a tulészített hurnak pattannia, a pusztító erőnek pusztulnia kell, mert a magános erőt, bármily nagyknak láttassék, több erő szövetekezése legyőzi. Be is következett a nagy hódítóra nézve Moszkva, Elba, Waterloo és Szt. Heléna. Amde a szocializmus századvégi harezja egészen más természetű. Itt nem egy nagyravágó egyén hatalmi érdeke akar más hatalmasok érdekeinek esorbitásával nagyobb-nagyobb tért foglalni minden valódi jogalap nélkül, hanem milliók esatlakoznak a munkásosztályból, a sokkal csekélyebb számú munkaadók, ingatlan vagyon és tőketulajdonosok ellen, s a helyett, hogy törvényes uton, szabados eszközökkel igyekeznének sorsukon javítani, mint vadul rohanó izzapos aradat, áttörnek a törvény korlátain, s a tulajdonjog szentségét nem tisztelve, csak úgy könnyedén akarják felosztani maguk közt azt, a mi a másé.

E szocialisztikus áramlat ellen sokkal nehezebb a védekezés, mint a legrendezettébb hadseregek ellen, mert a szocialisták legnagyobb része a műveltség legalsóbb fokán áll, kikre józan érvekkel, okokkal hatni, az ámitók által beléjük plántált ferde fogalmakat, ferde nézeteket eloszlatni még nehéz. A munkás nép sok millió fejtű óriás, mely ha lelkiismeretlen, zavarosan halászni szerető kalandorok által felbujtogattatik, szélsőségekre engedi magát ragadtatni, lábball tiporja a törvényt, kialszik szívéből a hazaszeretet, vallásosság, isteni félelem és szörnyeteg-gé lesz.

Sajnos, hogy a más országokból ide költözött szocialisták behozták magokkal a szocializmus fertőző anyagát és pedig már nemesak a műhelyekbe, gyárakba, hanem a mezői munkások közé is, alapot vetettek az agrárszocializmusnak, mely főleg Szabolcsban s a Bodrogközön ütötte fel fejét, de egyebütt így bár kis mérvben, itt Gömörben is mutogatja mételyző hatását.

Az országgyűlés a munkás törvény által igyekszik ennek utját vágni, a kormány erélyes intézkedéseket tesz a zabolátlankodók megfékezésére. — Mi is ugy a templomban, mint az iskolában harezoljunk a vallás, tudomány és hazaszeretet fegyvereivel, a társadalmi rendet felforgató szocializmus ellen, nehogy ez dnlásaival vést és sirlmat árásson hazánkra és egyházunkra — A polgári házasság, mely a kath. klerus tulkapásainak megfékezése czéljából jött létre s melyet éppen ezért a prot. örömmel üdvözöltek, a gyakorlatban kellemetlen eredményeket szült, mert a vegyes házasságok kötésénél szabadabb kezét ad a katolikus lelkésznek arra, hogy a fülbegyónás hatalmát felhasználva, a vegyes házásokat mindkét nemű gyermekeiknek a katolikus vallásban leendő neveltetésre bírják.

A felekezetenküliség ennél még veszélyesebb prot. egyházunkra nézve, mely az egyes hívekre évről-évre kivettett egyházi adóból fedezi személyi és dologi kiadásait, s mivel az egyházi adó sok helyen nagy terhet ró az egyes hívekre, ez elől menekülni óhajtván, a felekezetenküliség védvára vonulnak evről-évre növekvő mennyiségben.

A nazarénizmusok és baptizmus is terjed, fészke az alföld, de már Borsodba is elhatott s leginkább a nagy ref. egyházakban talál termékeny talajra, sokan e szektákba is az egyházi terhek alóli menekülés czéljából lépnek.

Résen kell lennünk, hogy ugy a kath. klerus térítési működése, mint a felekezetenküliség és nazarénizmus tehermentességgel esabitó hatása ellen megvédjük mint jó pástorok és órállók híveink nyáját, hogy abból ami gondatlanságunk vagy közönyünk miatt egy is elne vesszen.

A kongrua ügye foglalkoztatja hazánk különböző vallásfelekezeteit. A rom. kath. egyház óriási gazdagsága mellett, ha főpapjaiban is meg lesz a kellő áldozatkész-ség, könnyű szerrel rendbe hozhatja ez ügyet és kellő megélhetési állapot biztosíthat az alpapságnak, annál inkább, mert az állam is segítségére lesz, de a két prot. egyház csak az állam méltányos és igazságos dotácziójától remélheti lelkészei sorsának javítását. Meg is van arra nézve a kormányban a jóakarát, hogy addig is, míg az 1848-ik évi XX-ik t.-cz. életbe léphetne, csekélyebb jöve-

delmű lelkészeink évi fiztése 6-800 ftra emeltessék. Részemről ezt — a nevezett törvényezikk követelményeinek épségben maradás mellett — szegényebb sorsu lelkészársaink érdekében örömmel fogadom, mert: „bis dat, qui cito dat“, az erről készített törvényjavaslat nemely pontjait azonban módosítandónak állítom, ugy hogy ezáltal törvényes autonomiánk legesekélyebb csorbulást se szenvedjen.

Végül hazafias kegyelettel említem föl, hogy e f. év az 1848. évi nagy eseményeknek felszázados jubileumi esztendeje: 50 éve annak, hogy a szabadság, egyenlőség és testvériség nagy eszméi mint az égnek legboldogítóbb igéi megtestesültek, ezek alapján a magyar nép milliói az alkotmány sánczai közzé bevételtek, mint szabad haza szabad polgárai, a sajtó a cenzura bilinseiből kiszabadult, hazánk felelős kormányt nyert, Erdély Magyarországgal egyesült stb. Ez év egyszermind hazánk függetlenségi harcának 50 éves fordulója, melyben e világot bámulatba ejtő — életét, véréit, vagyonát feláldozni kész hazaszeretettel és hősi vitézséget tanusított nemzetünk. — Igaz, hogy e harc az északi óriás segítségével leverett, s a harezai dicsőség fényes időszakát az elnyomatás bús jaja váltotta fel, de a magyarok istene nem hagyott el bennünket, lerátuk magunkról a szolgaság békóit. — Az 1848-ban elhittett szent magvak nem rodhattak el a honfi vérel és könnyel öntözött földben, kiállottak a 18 éves zord telet, s a király és magyar nemzet közt létrejött béke verőfényes tavaszán gyorsan kikeltek a szent magvak, megnövekedtek s most már kedves ízű gyümölcsökkel táplálnak bennünket,

Mint szabad haza szabad polgárai ünnepeltük meg pár évvel ezelőtt a magyar haza ezredéves fennállásának nagy ünnepét, ez év márczius 15-én pedig minden templomainkban halált adtunk Istennek az 1848-ik évi nagy események nagy horderejű vívmányaiért.

E nagy események lelkesítsenek minket mindnyájunkat ez alkalommal is. Hogy megemlékezzünk az 1848-iki nagy hazafiakról, kik gyújtó szónoklataikkal ezeket, milliókat ragadtak magokkal, vagy a kik a csaták mezején véreket ontottak, életüket áldozták a szabadságért, vagy börtönben sinlödtek, vagy bitófán haltak meg! lelkesítsenek mondom mindnyájunkat e nagy események, hogy a 48-iki magyar szabadsághősök fenragyogó példáját kövessük a hazaszereteten, ennek virágzásáért teljesítsük a reánk néző kötelesegeket hiven, a magyar haza alkotmányos szabadságaért, függetlenségeért, ha kell, legyünk készek életünket és vértünket áldozni, mindennapi imádságunk ez legyen: „Éljen a koronás magyar király, éljen a független magyar haza és ebben magyar ev. ref. anyaszentegyházunk!“

(Folytatása következik.)

Április 11-ről.

Lapunk mult számában megírtuk az április hó 11-én lefolyt szép ünnepet, térszűke miatt azonban *Hámos László* főispán emelkedett szellemű beszédét csak kivonatosan adhattuk.

A beszéd hazafias szelleme azonban méltán helyet kíván lapunk hasábjain, miért is közöljük azt a következőkben:

Egy felszázadja annak, hogy szeretett magyar hazánk a szabadság, testvériség és egyenlőség elvein nagy alkotásait megteremtette; egy felszázadja, hogy az akkor megalkotott törvények és intézmények királyi szentesítésben részesültek. Fényes napok voltak ezek, melyek minden igaz magyar keblében maradandó gyökeret vertek! Majd a szabadság lángoló örömet hazafi bánat váltotta fel, szomorú félreértések fordultak elő a nemzet és a király között, de a nehéz és borus napok után megenyhült a lég és vidult a határ, a király és a nemzet a történetekre a feledés fátyolát borította. Sok történt azóta, a mire visszaemlékezni jó, és a mi legbecesebb: király és nemzet megértették egymást, s megmaradt a szilárd alap, a melyet ünnepelni legméltóbb, a 48-iki intézmények és törvényekben jelentkező nemzeti akarát, a melyet a mi jó és böles királyunk, I. Ferencz József Ó es. apost. kir. Felsége magává tett és legmagasabb királyi akarátával megerősített. Király és nemzet összeölkezve jelenik meg a 48-iki alkotások felszázados ünneplésén; a király szeretettel keresi fel az ő hű magyar népét, s a nemzet rajongó szeretet és tántoríthatatlan hűsége övedzi körül a király felséges személyét.

Ilyen értelemben ülte meg Gömör-Kishont t. e. vármegye törvényhatósága az 1848-iki alkotások emlékének felszázados ünnepét márczius hó 15-én megtartott diszközgyűlésében, azon a napon, mely mint a szabadság, testvériség és egyenlőség születésnapja minden hazafi szívében a lángoló hazaszeretet csillagaként fog örökké ragyogni; ezen ünnepi diszközgyűlésen határozta el a vármegye közönsége, ha és, a mennyiben a 48-iki intézmények és törvények szentesítésének napja, április hó 11-ike a törvényhozás által nemzeti ünnepnappá nyilvánították, azt megünnepli. A magyar képviselőház a nagy alkotások szentesítésének ötvenedik évfordulóját nemzeti ünnepé deklarálta, királyi szentesítéssel az törvényerőre emelkedett; részt kívánt ezen nemzeti ünneplésből magának jó királyunk, kinek minden gondolata a nemzet szívének verésével összeforrott; az 48-iki törvények szentesítésének napját olyan nemzeti ünnepé tette, melyből két tűzoszlop világít, a szabadsággal összeforrott hazaszeretet és a király iránti hűség. A korona és nemzet tántoríthatatlan összetartása a szabadságnak legerősebb biztosítóka, a nemzet szabadsága legerősebb támasza a trónnak, a király legerősebb támasza a nemzet szabadságának.

Szívébe kell ennek tartalmát vélni minden igaz hazafinak; kísérsje áldás ezen törvény megalkotását; összeforrasztó kapos legyen az örökké a nemzet és király között! Áldja meg az Isten a hazát és a királyt!

Utána *Fáy Gyula* következő szövegű határozati javaslata fogadtatott el nagy lelkesedéssel.

„A mai ünnepő diszközgyűlés jegyzőkönyvébe a főispán megnyitó beszéde egész terjedelmében felvétetik; a vármegye közönsége a 48-iki nagy intézmények és törvények szentesítésének emlékére alkotott törvényt, mely ezen törvények szentesítésének napját nemzeti ünnepé deklarálja, hazafias örömmel üdvözli; legkegyelme-sebb urunk és királyunk I. Ferencz József Ó es. és

apost. kir. Felsége iránti határtalan és törhetetlen ragaszkodásának, hódolatának és hűségének a mai alkalomból is újabbán és ismételten kifejezést ad; végre a mai közgyűlés befejezéséül az ezen alkalomból tartandó áldadó isteni tisztelőten tömegesen megjelenik.“

Majd kitörő éljenek közt így fejezte be a főispán beszédét:

Ezek után felkérem a tek. vármegyei bizottságot és a mélyen tisztelt közönséget, miszerint elhatározásukhoz képest a hálaadó istentiszteletre kisérni méltóztassanak, hogy háláimát rezbeghessünk a magyarok Istenéhez azon gondoskodásáért, melylyel megengedte elérni azt, hogy a koronás király és a nemzet összeölkezve és összeforrva ünnepel a 48-iki intézmények és törvények 50 éves évforduló ünnepén, hogy imáinkba toglatva hálá-san áldjuk emlékét Deák Ferencz, Kossuth Lajos, Gróf Széchenyi István és mellettük ezen eszmékért küzdő nagyjainknak, szabadsághősöknek, ezen megdicsőült felisteneknek, valamint számtalan névtelen hősöknek, hogy imával fohászkozhassunk a mindenható Istenhez, áldja meg szeretett hazánkat, őrizze meg a nemzet szabadságát, tegye nagyobbá és hatalmasabbá, tartsa fel dicsőségben ezred- és ezredéveken keresztül a végtelenségig, áldja meg jó királyunkat, őrizze és tartsa meg drága életét nagyon, nagyon soká, az emberi kor legvégső határáig, éljen a haza, éljen a király! — A gyűlést bezárom.

Hirek és vegyesek.

Egyházi választás. A gömőri ev. ref. egyházi közgyűlésen Hubón a tanügyi bizottsági egyházi elnökségről leköszönt *Batta György* simoni lelkész helyébe elnök: *Czinke István* rimaszombati ev. ref. lelkészt választották meg. Világi részről pedig *Józsa Antal* kir. tanfelügyelőt választották be a bizottságba.

Április 11. a főgimnáziumban. A helybeli egyesült prot. főgimnázium ifjusága az 1848-iki törvények szentesítésének felszázados évfordulóját alkalmaival szombaton f. hó 23-ikán iskolai ünnepéül rendezte.

Eljegyzés. *Horváth Zoltán* főgimnáziumunk egyik jeles professzora, kit lapunk olvasói is több kitünő tárczacikke révén előnyösen ismernek, f. hó 11-én eljegyezte *Diószeghy Ilona* okleveles tanitónét Beregszászon. Állandó zavartalan boldogságot kívánunk!

Egyháztanácsstagok választása. A helybeli ev. ref. templomban a mult vasárnap délelőtti istentisztelet után egyházi közgyűlés tartatott, mely alkalommal az egyháztanács öt kisorsolt tagja: *Lukács Géza*, *Id. Süteő István*, *Gaskó János*, *Horváth János*, *Soós Ferencz* építész közfelkiáltással újból presbyterré választatott, egyszermind a megüresedett három presbyteri póttagságra ugyanevak közfelkiáltással *Szabó György* polgármester, *Dr. Veres Samu* főgymn. tanár és *Kovács István* buzgó egyháztag, lettek bevalasztva.

Halálozás. Egy tisztos, érdemes polgárnőt kísérték mult pénteken örök nyugalomra. *Szalóczi Dániel* ref. lelkész anyósa *özv. Bikké Istvánné* szül. *Lengyel Zsuzsanna* 77 éves korában f. hó 14-ikén elhunyt. Nagy család gyászolja, s temetése f. hó 15-ikén nagy részvét mellett ment végbe. Béke hamvaira!

Bírósági áthelyezések. A király megengedte, hogy *Mattyasovszky* Mór nagy-röcei kir. járásbíró a nagy-mihályi kir. járásbíróshoz, s a nálunk is ismert sátoralja-új helyi törvényszéki jegyző: *Eperjesy Ferencz* a nagyváradi kir. törvényszékhez hasonló minőségben saját kérelmükre áthelyeztessenek.

Névmagyarosítások. *Kalapér István* lieze-giczei lakos, valamint *kiskoru Erzsébet* és *Margit* leányai „*Szende*“-re, — *kiskoru Lipták Mihály* és *András* berzei lakosok „*Lenkei*“-re. — *Kiskoru Archel György* sajó-gömőri lakos „*Koncz*“-ra változtatták át vezetéknevüket a belügyminiszter engedelmével.

A gömőrmegyei orvos-gyógyszerészegylet a kebelében megalakult vármegyei orvosözet-séggel együtt tavaszi közgyűlését május hó végén tartja *Rozsnyón*. A gyűlésre — mint halljunk — ez idén sokan készülnek az orvosok, s kívánatos is volna, hogy minél számosabban jelenjenek meg, mert az orvosokra vonatkozó szocialis kérdések kerülnek tárgyalás alá. Az elnökség ugyanis a vármegyei orvosok között szétküldte a díjazási tervezet mintát, melynek megbeszélése és a tervezet végleges megállapítása a gyűlés feladata lesz.

Katholikusok gyűlése. Mint lapunk zártakor értesülünk, a helybeli rom. kath. hívek értelmiségét vasárnapra gyűlésre hívják össze, melyen a legújabbán kivettett adó jogosultsága ellen szándékoznak állást foglalni.

Kedvezmény a törvényhatósági tisztviselőknél. A magyar királyi honvédelmi miniszter értesítette az összes törvényhatóságokat, hogy a törvényhatósági tisztviselők fiait ugyanoly kedvezményes tandíj mellett vétetnek fel a magyar királyi honvédtanod iskolába, mint az állami tisztviselők fiait.

Halálozás. *Nagy Elemér* rozsnyói főszolgabíró és családját mélyen lesújtotta kőn szeretett kis fiának *Elemérnek* folyó hó 16-án Rozsnyón történt gyászos elhunyt. Temetése 18-ikán nagy részvét mellett ment végbe. A család következő jelentést adta ki: „*Tasnádi Nagy Elemér* és neje *Felsőkubini* és *Demjénfalvi Kubinyi Szeréna* egyetlen gyermekek Szerenkával, ugy saját nevében, mint a nagyszülők és szépszüllők, valamint az összes rokonság nevében, fájdalomtól megtört szívvel jelentik felejtethetlen kedves fiacskájok, illetve kis testvérenek *Elemérkének* hosszas szenvedés után, a mai napon délelőtti 10 órakor történt gyászos elhunytát. Az elhunyt kis angyal drága hamvai folyó hó 18-án, d. e. 10 órakor fognak Jolsván a családi sírboltban, az ev. ref. egyház szertartása szerint örök nyugalomra tétetni. — Kelt Rozsnyón, 1898. április hó 16-án. — Áldás és béke kísérsje az örök életbe!“

Hivatalvesztésre ítélt körjegyző. A vármegyei közigazgatás feyelmi választmánya a főispán elnöklété alatt f. hó 18-án tartott ülésében *Menyhárt János* dusai körjegyzőt, több rendbeli beigazolt visszaélés és a felletes hatóság iránti engedetlenség vádjá alapján a legmagasabb foku büntetésre: hivatalának elvesztésére ítélte.

Aprilis 11-ike Jolsván. A 1848-as törvények szentesítésének félévszázados évfordulóját Jolsva r. t. város is méltóan ünnepelte meg. Zászlódszót öltött a város tudósítónk — és a templom harangjai hálaimára hív — a hívőket vallás és korkülömbőség nélkül, mert hisz en a napon csak egy vallásunk, csak egy hitünk volt, mádni az Istent, megköszönni jótéteményeit és fohászolni hozzá felséges fejedelmünk jólétéért. — Méltó helyet foglalnak el ez ünnepély keretében főtisztelendő Schusztér Antal róm. kath. esperes s plébános és nagytiszteletű Baltház Antal evangélikus lelkész beszédjei, melyekkel a kettős ünnepe fényét és nagytiszteletét kiemelték. — Az isteni tiszteleteket követte egy díszbeállított városunk előjárósága, a helybeli m. kir. honvéd zászlóalj tisztai kara, valamint városunk értelmiségét részt vett és a polgármester szép hazafiságát pohárköszöntő mondott, melyet a jelen voltak zajos tetszéssel kísérték.

Kamarai bejegyzés. A miskolci ügyvédi kamara közölni teszi, hogy *Szontagh* Aladár, Rozsnyó székhelyvel, az ügyvédek lajstromába bejegyeztetett.

Sorozás. A mult hónap megszaktított sorozás, a vármegye területén f. hó 16-án Jolsva r. t. város hadköteleseinek előállításával újból megkezdődött. — A sorozóbizottság tagjai: Mihályk Dezső polgári elnök; Dr. Hensch Géza főorvos helyettes; bizalmi férfiak: Neogrady Lajos és Czibur Imre megyebizottsági tagok. — A közhadsereg részéről: Persch Emil őrnagy, Janko Ferencz hadnagy, Dr. Scheier ezredorvos; a honvédség részéről: Schneider József őrnagy, Orptanidesz hadnagy, Dr. Vinkler ezredorvos. — Jolsva r. t. városban összeírattott I. oszt. 24, II. 15, III. koroszt. 19; ezekből elhalt I. I. osztb. távol 7, II. osztb. 8, III. osztb. 5. — Besoroztatott I. osztból 17 közül 10, II. osztból 9 közül 1, III. osztból 14 közül 2.

Eredményes kirándulás. A jó rédovaiak régen jajaikat utok roszasága miatt, s már a mult év folyamán folyamodtak annak a vicinális utak sorába lendülő felvétele iránt, a mely szándéknak végrehajtása azonban bizonyos nehézségekbe ütközött. Az érdekeltség egyik tréfás tagja — Gr. Andrassy Géza kedvelt erdőfelügyelője — egyet gondolt tehát, s meghívta a vármegyei utak előadóit, vármegyénk főjegyzőjét siketfajdikakos dürgésre, — ki is örömmel fogadta a kellemesnek ígérkező kirándulást s a husvéti ünnepeket szemelte ki a hegység közötti tartózkodásra. Megérkezett tehát a várvárt vendég s a kiránduló kis társaság a Dobsina rendező állomástól Felső-Sajó—Rédova felé vezető községi uton haladt a tett színhelye felé nem kis veszedelmére oldalbordaikkal, mert meg kell vallani, hogy oly siralmas ut alig lehet e vármegyében. Dietum-faktum a főjegyző meg is látta a siketfajdikakast; az is valószínű, hogy ez ut fáradsalmait nem egyhamar fogja elfeledni; de hogy a csalafintos erdőfelügyelő terve valóban teljesedése megy-e s annak eredménye szerint ki lesz-e építve közel jövőben a kérdéses ut — az a jövő titka.

A kerületi betegsegélyző-pénztár évi közgyűlését vasárnap tartotta a polgári olvasóköriben *Rábely* Miklós elnöke alatt. A betérjesztett számadásokat tudomásul vették s az újantálvölgyi üvegyár indítványt tett arra nézve, hogy a mult évben megváltoztatott alapszabályok eredeti régi szövegükben fogadtassanak el. A közgyűlés — miután a tárgy napirendre kitérve nem volt — az indítványt az igazgatósághoz utasította, ez aztán új közgyűlés elé terjeszti az ügyet.

Halálozás. Derenesényben *Buzágh* István derenesényi ág. ev. lelkész kedves, ifjú neje: szül. Kollár Gizella 21 éves korában f. hó 13-án elhunyt. Régóta betegkedett a szelid lelkű, s városunkban is ismert fiatal asszony, míg végre a halál megváltotta szenvedéseitől. Temetése f. hó 15-ikén imponáns részvét mellett ment végbe. — A család következő gyászjelentést adta ki: Buzágh István mint férj egy a maga mint fia; Aladár nevében; özv. Kollár Jánosné mint anya; Kollár Emil mint testvér, egy saját, mint az összes rokonság nevében is fájdalomtól megtört szívvel jelentik: *Buzágh Istvánné*, szül. Kollár Gizellának, az áldott lelkű, jó, forrón szeretett és felejtethetetlen hitves, anya, gyermek, testvér és rokonnak: 1898. évi április hó 14-én, reggeli 4 órakor, hosszas szenvedés után bekövetkezett esendes halálát. — Hült tetemei április hó 16-án délelőtt 10 órakor fognak Derenesényben az ág. hitv. ev. egyház szertartásai szerint örök nyugalomra tétetni. Béke legyen áldott porai felett!

Segély a gerliczei tűzkárosultaknak. Ratkó vidéken a mult hó 19-én — 5 ház kivételével — földig égett község lakosai közt f. hó 7-én osztotta ki, *Kuna* Aurél nagyrőcei járás főszolgabírája a ministerium 300 s a vármegye 200 frtnyi segélyét. — Hogy mennyire rászorult arra a nép, csak az tudhatja, ki látja, hogy ember és állatnak nincs hova lehajtani a fejét s nincs betevő falatja; s nincs a földbe mit vetni s ültetni.

Halálosvégü verekedés. Kis Mihály 42 éves ózdi gyári munkás még f. hó 10-ikén Fülekre utazott, s ott az uton állítólag igazolásra szólította őt Gyurák József esendő. Nem tudható, miféle szóváltás volt közöttük, csak annyit tudunk a sérült vallomásából, hogy a esendő puskatussal neki ment, összeverekedtek, s Kis Mihály vérbe-fagyva, súlyos sérülésekkel a „platon” maradt. Sérülése után hat nappal f. hó 16-ikán beszállították a helybeli kórházba, hol koponyacsonttörést és az agylob legsúlyosabb tüneteit lehetett konstatálni. Harmadnapra f. hó 19-ikén a szerencsétlen ember kiszenvedett. Ma szerdán az orvosok törvényszéki boncolást végeztek a hullán.

Tűz Sőregen. Mint a Pesti Hírlapnak „Miskolczi sűrűgönyök:” Sőregen nagy tűz volt, mely a falu nagy részét elpusztította, s így óriási károkat okozott.

Nemzetközi lóvásár. A nyitrai megyei gazdasági egyesület által minden évben május hó első hétfőjén s az előtte való vasárnap délután rendezni szokott nemzetközi nagy lóvásár Érsekújvárott (budapest—bécsi vasúti fővonal) a folyó 1898. évben május hó 1-én d. u. és 2-án tartatik meg. Az érsekújvári vásárok Magyarország legkeresettebb lóvásárjai. A legkitűnőbb hazai tenyésztők itt szokták eladni lovaikat. A vásárra hozott lovak száma rendszerint meghaladja a 3000 darabot. Kapzók itt betanított négyes és kettős uri fogatok, hű lovak, igás lovak és különböző kora esikók. Lakások és istállók az érsekújvári rendőrkapitányi hivatalnál rendelkezhetők.

Az Andrassy-utca járdája végre készül. A régi rosz kövezetet már felszedik, s kilátásunk van rá, hogy nemsokára jó uton járhatunk ki az állomásra, hová eddig bizony sok bosszúsággal mentek a gyalogjárók, s a fővárosi gőzfürdőkben nem fognak ráismerni gyukszeméről a rimaszombati emberre.

Nehány hónap óta a Reisz-féle üzlet be volt zárva, s a közönség, mely itt szerezte be szükségleteit, nélkülözött. — Ezen a hiányon segítve lessz, mert Reisz ismét beköltözött régi bolthelyiségébe és új üzletét a legdivatosabb és legújabb czikkekkal rendezte be, s azokat olcsón árúsítja. — A közönség bizonyára tömegesen fogja felkeresni a dusan felszerelt üzletet a Deák Ferencz-utczában Rimaszombatban.

Betörések. Sajó-Püspökiben folyó hó 13-ára viradó éjjel ismeretlen tettesek, felcsizitették Weinberger Vilmos üzletének vas rostélyos ablakát s onnét 25 frtnyi készpénzt s 3 üveg liquért eloroztak, ugyan ez éjjel kisebb-nagyobb sikerrel még 8 helyen hatoltak be házakba honnét különböző értékű tárgyakat s pénzt s ruhaneműt loptak el. Érdekes világot vet a nép babonás hitére az, hogy egy helyen az ott alvók felébredtek, s látván a sötétes szobában az árnyakat, fejüket a dunna közé húzván megszeppentek, hogy holt szüleik tértek vissza a temetőből.

A magyar kir. szabad. osztályosrajtatók igazgatósága lapunk mai számában közzéteszi a II. sorsjáték tervezetét, melyre tisztelt olvasóink figyelmét felhívjuk.

Az „Ország-Világ” legutolsó száma a következő rendkívül érdekes tartalommal jelent meg: Az április 11-iki fáklýásmenet (kép). Balaton (költemények) Minke Bélától. Első szereplés Cs. Guits Matildtól. Heti krónika Colontól. Mutatványok a „P. N.” husvéti mellékletéből (négy kép). A kártya (elbeszélés) Darnay Kálmántól. Mutatványok Matlekovics kiállítási főjelentéséből (tízket kép). Hogy volt? Hogy van? Hogy lesz? (költemény) E. Kovács Gyulától. Megkészt szerelem H. Havasi Albintól. Edes, kedves (regény) Jacioto Oktavio Piccon, ford. Szalay Emil (folyt.) Kossuth-gyászdal (zenemű) Mocsári Imrétől. Margit öngyilkossága K. M.-tól. Rovatok. Hirdetések. Melléklet Zoe regénye, írta: Carmen Sylva, fordította Harmath Lujza. Ez a tartalom is beigazolja azt az állítást, hogy ma a legelőkelőbb képes hetilap az „Ország-Világ”. Bő tartalma, érdekes és változatos, mint hasonírányu lapjaink közül egyik sem. Most, az évnegyed elején legezelszerűbb előfizetni az „Ország-Világra”; az előfizetési ára is mérsékelt: negyedévre 2 frt. Mutatványszámot bárkinek kívánatra ingyen küld a kiadóhivatal (Budapest, V. Hold-utca 7. sz.)

Felelős szerkesztő: LUKÁCS GÉZA.

Magán-hirdetések.

Henneberg-selyem 45 krtól 14 frt 65 krig méterenként — csak akkor valódi, ha közvetlen gyáraimból rendeltetnek, — fekete, fehér és színes. — a legdivatosabb szövés, szín és mintázatban. **Privát-fogyasztóknak** postabér- és vámentesen, valamint hához szállítva, — mintákat pedig postafordultával küldenek. — **Henneberg G. selyemgyáral** (cs és kir. udvari szállító) **Zürichben.** — Magyar levelezés. Svájcba kétszeres levélbéllyeg ragasztandó.

A fogfájdalmak minden neme, sőt ha a fog lyukas vagy már megtámadva van, azonnal és hosszú időre megszünik a világhírű **indiai extract** használata által. Ezen szernek nem volna szabad hiányoznia — kiváló tulajdonságánál fogva — egy családnál sem. Egy üveg ára 35 kr. Kapható: **Stech Kálmán** vegyeskereskedésében Rimaszombat.

Az én Ö-mnek. Ha emlékszik még arra a szóra egyetlen..... úgy kérem olvassa a „Budapesti Hírlap” jövő heti számainak apró hirdetését.

Kiadó lakás.

A Jánosi-utczában fekvő földszinti (régii postaház) 7 szoba, konyha, pincze és melléképületeivel, esetleg ló- vagy szarvasmarha-óllal, kerttel az **1898. évi május hó 1-ső** napjától, több évre is, bérbe kiadó. — A bérleni kívánók alóírott nál jelentkezhetnek. Rimaszombat, 1898. április 12. **Szabó György.**

Árverési hirdetés.

A rimaszombati takarékpénztárban a ki nem váltott és meg nem hosszabbított arany-ezüstnemű s értékpapirokból álló kézi zálogtárgyak **f. április hó 26-án** d. u. 2 órakor fognak az intézet helyiségében — a kiküldött hatósági biztos jelenlétében — nyilvános árverés útján eladatni. — Rimaszombat 1898 április 18. **Az igazgatóság.**

Kiadó lakás.

Rimaszombatban a Kossuth-utca 11. szám alatt, egy igen kényelmes utcazi lakás, mely 3 szoba, alkoven, előszoba, konyha, cselédszoba, pincze és egyéb mellékhelyiségekkel bir, — **május 1-ére** — bérbe vehető. — Tudakozódni lehet **Szlávy Frigyes** aranyművesnél helyben, vagy **Dr. Gaál Gusztáv** tulajdonosnál Tornallyán.

KOHN ADOLF
 fűszer-, liszt-, csemege-, déli gyümölcs-, korál főzelék-, friss gyümölcs és ásványvízkereskedése. Sütőde tulajdonos.
RIMASZOMBATBAN, Főtér 17.

A tavaszi idény beálltával tudatom a n. é közönséggel, hogy raktáramat friss töltésű ásványvizekkel gyarapítottam, s azokat jutányos áron boesátom forgalomba.

Ágnes, gazdag szénsavas borvíz; **Bikszádi**, égvényes konyhasós savanyuvíz; **Billini**, égvényes savanyuvíz; **Gieshüblí**, legtisztább égvényes savanyuvíz; **Kronsdorff**, savanyuvíz; **Margit**, tiszta égvényes savanyuvíz; **Parádi**, messzetoldón ismert égvényes kénos savanyuvíz; **Salvator**, égvényes vasmentes lithion savanyuvíz; **Könerli vizek**: Ferencz József, Hunyady, Arany, Herkules, Zrinyi, Gizella és Neptum-forrás.

Kivánságra minden más, itt nem felsorolt ásványviz, jutányos áron megrendelhető.

Az ország egyik legjobb birü cs. és királyi szállító **Flandorfer J.** soproni és **Palugyay I.** és fia pozsonyi **BORAINAK** raktára nálam van; a The Continental **BODEGA COMPANI** spanyol és portugáli gyogyborok egyedüli raktára.

A legjobb magyar valódi asztali borok literje 30-tól 60 krig, Törley-féle közkedvelt **pezsgő, martel** s különféle **cognac**, franciaia és honi **liquerek**, finom **silvórium**, **borovicska** stb.

Fűszer és lisztben a legjobb árut tartom, a legnemesebb és legszebb minőségű **kávé**, a debreczeni „**István**” gőzmalomnak egyedüli raktára nálam van, **csemege** és **déli gyümölcs** a legnagyobb választékban, s minden e szakmába vágó, a háztartáshoz szükséges czikke, legjobb minőségben jutányos áron kaphatók.

Megrendelésre **friss hallal** szolgálok vevőimnek. — Naponta **friss sütemény** kapható! Magamat és üzletemet a nagyjérdemű közönség jóindulatu pártfogásába ajánlom.

Tisztelettel **KOHN ADOLF.**

Meghívó.

A „Nyustya-Likéri egyesült gazdasági fogasztás- és hitelszövetkezet”

11-ik évi rendes közgyűlését 1898. április hó 30-án délután 2 órakor az ev. iskola tantermeben fogja megtartani, melyre a t. részvényesek tisztelettel meghivatnak.

Tárgysorozat:

1. Az igazgatóság és felügyelő bizottság jelentése az 1897. évi üzleteredményről.
  2. Mérleg előterjesztése s azzal összefüggő intézkedés.
  3. A felügyelő bizottság választása s esetleg az igazgatóság kiegészítése.
  4. Esetleg beérkező indítványok tárgyalása.
- Kelt Nyustján, 1898. április 19.
Az igazgatóság.

KOVÁCS ZSIGMOND ÖRÖKÖSEI
 czipész üzlete.
 Rimaszombat főtér 27. sz. a.

A harmincz év óta fennálló és a legjobb hírnévnek örvendő czipész üzletet tisztelettel ajánljuk a n. é. közönség jóakaratu figyelmébe, hol **az idény bármely szakában** óriási választék van raktáron a legkülönbélebb **divatos férfi-, női- és gyermeklábbelieknek.**

A legnagyobb raktárt tartjuk a **saját műhelyünkben készült**, valamint az **egyedüli valódi karlsbádi, bécsi és budapesti** férfi-, női- és gyermeklábbeliekből.

Mérték szerinti rendelések — kívánsághoz képest — pontosan a legjobb minőségű anyagból **jutányos áron** műhelyünkben **Kovács Zsigmond** üzletvezető megbízottunk felügyelete alatt készülnek.

Üzletünket a n. é. közönség jóakaratu pártfogásába ajánlv, vagyunk
 Rimaszombat, 1898. április 20.
 Kiváló tisztelettel
KOVÁCS ZSIGMOND
 örökösei.

Hirdetmény.

A nagy-rőcei kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a **nagy-rőcei takarékpénztár** végrehajtónak **Csernok Berács Emilia** végrehajtást szenvedő elleni 388 frt tökétkövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a rimaszombati kir. törvényszék (a nagy-rőcei kir. járásbírósg) területén lévő Ratkó város határában fekvő a Csernok Berács Emilia tulajdonát képező ratkói 699 sztkjvben foglalt ingatlanokra az árverést 838 frtban ezenell megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az **1898. évi április hó 25-ik** napján d. u. 2 órakor Ratkón a város házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy az 1881. évi 60. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadék-képes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881. évi 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt N.-Rőczen, 1897. évi nov. hó 20.

A nagy-rőcei kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóság **Dr. Nagy.**

Hirdetmény.

1671. sz. — A rimaszombati kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy **Alsó-Pokorágy** község telekkönyve a volt urbéreseknek közösen kiadott erdő egyenként való felosztása következtében az 1869. évi 2579 és illetve 1890. évi 20326 sz. igazságügyminiszteri rendelet értelmében részlegesen átalakítatik és ezzel egyidejűleg mindazon ingatlanokra nézve, a melyekre az 1886. XXIX. az 1889. XXXVIII. és az 1891. XVI. törvények a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892. XXIX törvény-cikkben szabályozott eljárás a telekbejegyzőkönvi bejegyzések helyesbítésével kapcsolatosan foganatosítottatik.

E czélból az átalakítási előmunkálat hitelesítése és a helyszíni eljárás a nevezett községben **1898. évi május hó 31-ik** napján d. e. 9 órakor fog kezdődni. Ennélfogva felhívtnak:

1. Az összes érdeklettek, hogy a hitelesítési tárgyalásnál személyesen vagy meghatalmazott által jelenjenek meg és az új telekkönyvi tervezett ellen netaláni észrevételeiket annál bizonyosabban adják elő, mert a régi telekkönyv végleges átalakítása után a téves átvezetésből eredhető kifogásokat jóhiszemű harmadik személyek irányában többé nem érvényesíthetik.

2. Mindazok, kik a telekbejegyzőkönvokban előforduló bejegyzésekre nézve okadatolt előterjesztést kívánnak tenni felhívtnak, hogy a kiküldött kir. törvényszéki bíró előtt a kitzűzött határnapon kezdődő eljárás folyama alatt jelenjenek meg és az előterjesztéseiket igazoló okiratokat mutassák fel.

3. Mindazok a kik valamely ingatlanhoz tulajdonjogot tartanak, de telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okirataik ninesenek, hogy az átíratásra az 1886. XXIX. t.-cz. 15—18 és az 1889. XXXVIII t.-cz. 5., 6., 7. és 9. §-ai értelmében szükséges adatokat megszerezni iparkodjanak és azokkal igényeiket a kiküldött előtt igazolják, vagy oda hassanak, hogy az átruházó telekkönyvi tulajdonos az átruházás létrejöttét a kiküldött előtt szóval ismerje el, és a tulajdonjog bekebelezésére engedélyt nyilvánítsa, mert különben jogaikat, ezen az uton nem érvényesíthetik, és a bélyeg és illeték elengedési kedvezménytől is elesnek.

4. Azok, kiknek javára tényleg már megszünt követelésre vonatkozó zálogjog vagy megszünt egyéb jog van nyilvankönyvileg bejegyezve, ugy szintén az ily bejegyzésekkel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy a bejegyzett jognak törlését kérelmezzék, illetve hogy a törlési engedély nyilvánítsa végett a kiküldött előtt jelenjenek meg, mert ellenszétben a bélyegmentesség kedvezményétől elesnek.

Rimaszombat, 1898. évi április hó 12. én.

Altdorffer, kir. tszéki bíró.

a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892. évi XXIX. t.-czikben szabályozott eljárás a telekkönyvi bejegyzések helyesbítésével kapcsolatosan foganatosítottatik.

Ez azzal a felhívással tétetik közzé:

1. Hogy mindazok, kik az 1886. XXIX. t.-cz. 15. és 17. §§-ai alapján, ide érte e §-oknak az 1889. évi XXXVIII. t.-cz. 5. és 6. §-ában, és az 1891. XVI. t.-cz. 15. §-a a) pontjában foglalt kiegészítését is, valamint az 1889. XXXVIII. t.-cz. 7. §. és az 1891. XVI. t.-cz. 15. § b) pontja alapján eszközölt bejegyzések, vagy az 1886. XXIX. t.-cz. 22. §-a alapján történt törlések érvénytelenségét kimutathatják, e végből törlési kereseteket hat hónap alatt, vagyis **1898. október 31-ik** napjáig bezárólag a telekkönyvi hatósághoz nyujtsák be, mert az ezen meg nem hosszabítható záros határidő eltelte után indított törlési kereset annak a harmadik személynek, a ki időközben nyilvankönyvi jogot szerzett, hátrányára nem szolgálhat.

2. Hogy mindazok, a kik az 1886. XXIX. t.-cz. 16. és 18. §§-ainak eseteiben ide érte az utóbbi §-nak az 1889. XXXVIII. t.-cz. 5. és 6. §§-ában foglalt kiegészítéseit is, a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzése ellenében ellentmondással élni kívánnak, írásbeli ellentmondásukat hat hónap alatt, vagyis 1898. október

hó 31. napjáig bezárólag a telekkönyvi hatósághoz nyujtsák be, mert ezen meg nem hosszabítható záros határidő eltelte után, ellentmondásuk figyelembe vétetni nem fog.

3. Hogy mindazok, a kik a telekkönyvi átalakítása tárgyában tett intézkedések által, nemkülöben azok, akik 1. és 2. pontban körülirt eseteken kívül az 1892. XXIX. t.-cz. szerinti eljárás és az ennek folyamán történt bejegyzések által előbb nyert nyilvankönyvi jogaikat bármely irányban serte vélik, ide érte azokat, is a kik a tulajdonjog arányának az 1889. XXXVIII. t.-cz. 16. §. alapján történt bejegyzését sérelmesnek találják, e tekintetben felszólalásukat tartalmazó kérvényüket a telekkönyvi hatósághoz hat hónap alatt, vagyis 1898. október hó 31. napjáig bezárólag nyujtsák be, mert ezen meg nem hosszabítható záros határidő elmulta után az átalakításkor közbe jött téves bevezetésből származó bármennemű igényeket jó hiszemű harmadik személyek irányában többé nem érvényesíthetik, az említett bejegyzéseket pedig csak a törvényi rendes útján és csak az időközben nyilvankönyvi jogokat szerzett harmadik személyek jogainak sérelme nélkül támadhatják meg.

Kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság.
Rimaszombat, 1898. április hó 5.

Altdorffer, kir. tszéki bíró.

„HUNNIA“ peronospora-permetező

(egyetlen lehető védekezésül a levelészek, a gyümölesférgesedés, a levélfodrosodás stb. stb. ellen) megvizsgálva s kipróbálva a m. kir. kertészeti tanintézet által: szerkezetében tartósnak, működésében kifogástalannak találtatott, s ennek alapján a gyakorlat czéljaira alkalmasnak véleményeztetett.

Kapható: Csetneken a rézgyárnál.

Ára 16 frt.

— Ábrás leírás kívánatra ingyen. —

3—4

Hirdetmény.

Ezennel közhírré tétetik, hogy miután a **Magyar Királyi Pénzügyministerium** ellenőrző közegei a Második magy. kir. szab. Osztálysorsjáték I. osztályára szóló sorsjegyeket felülvizsgálták, azok a föelárusítóknak elárusítás végett kiadattak. — A **Magyar Kir. Pénzügyministerium** által jóváhagyott sorsolási terv itt következik:

A Magy. Kir. Szab. Osztálysorsjáték Sorsolási Terve.

100.000 sorsjegy 50.000 nyeremény.

Első osztály Betét 12 korona		Második osztály Betét 20 korona		Harmadik osztály Betét 32 korona		Hatodik osztály Betét 24 korona			
Huzás: 1898. máj 11. és 12.		Huzás: 1898. június 7. 8-án		Huzás: 1898. július 6. 7-én		Huzás: 1898. szept. 14—okt 13-ig.			
Nyeremény	Korona	Nyeremény	Korona	Nyeremény	Korona	Legnagyobb nyeremény szerencsés esetben Korona <h1 style="font-size: 2em;">1.000,000</h1> (Egy millió)			
1 á	60000	1 á	70000	1 á	80000				
1 á	20000	1 á	25000	1 á	30000				
1 á	10000	1 á	10000	1 á	20000				
1 á	5000	1 á	5000	1 á	15000				
3 á	2000 6000	3 á	3000 9000	3 á	10000 30000				
5 á	1000 5000	5 á	2000 10000	5 á	5000 25000				
8 á	500 4000	8 á	1000 8000	8 á	2000 16000				
30 á	300 9000	20 á	500 10000	10 á	1000 10000				
50 á	100 5000	60 á	300 18000	70 á	500 35000				
2900 á	40 116000	3900 á	80 312000	4900 á	130 637000	Jutalom 1 á 600000 600000 Kor. 1 á 400000 400000 nyer. 1 á 200000 200000 1 á 100000 100000 1 á 60000 60000 1 á 40000 40000 2 á 30000 60000 3 á 20000 60000 20 á 10000 200000 50 á 5000 250000 400 á 2000 800000 720 á 1000 720000 1000 á 500 500000 27800 á 200 5560000 30000 ny. és jut. 9550000			
3000 nyer. K. 240000		4000 nyer. K. 477000		5000 nyer. K. 898000					
Negyedik osztály Betét 40 korona		Ötödik osztály Betét 32 korona							
Huzás: 1898. augusztus 3. és 4-én		Huzás: 1898. augusztus 24. és 25-én							
Nyeremény	Korona	Nyeremény	Korona						
1 á	90000	1 á	100000						
1 á	30000	1 á	30000						
1 á	20000	1 á	20000						
1 á	15000	1 á	15000						
3 á	10000 30000	3 á	10000 30000						
5 á	5000 25000	5 á	5000 25000						
8 á	2000 16000	8 á	2000 16000						
10 á	1000 10000	10 á	1000 10000						
70 á	500 35000	70 á	500 35000						
3900 á	170 663000	3900 á	200 780000						
4000 nyerem. Korona 934000		4000 nyerem. Korona 1061000							

Az I. osztály huzása 1898. május hó 11. és 12-én lesz. A huzások a **Magyar királyi ellenőrző hatóság** és királyi közigazgató jelenlétében nyilvánosan történek a Vigadó termeiben. Sorsjegyek a Magy. Kir. Szab. Osztálysorsjáték valamennyi elárusítóinál kaphatók. — Budapest, 1898. április 15-én.

Magy. Kir. Szab. Osztálysorsjáték Igazgatósága.
Lónyay. Hazay.

Kitünő padló-máz!

puha padlóra.

Linoleum padló-zománcz

3 árnyalatban.

Bejegyzett védjegy: **VAS LOVAG.**

Lakk és festék-gyár.

Eisenstädter Testvérek

BÉCS.

Teljesen használatra kész, csinos és a czélnak megfelelő 1 kilós dobozokban.

Linoleum padló-zománcz egy óra alatt megszárad, pompás fényű, sima és repedésektől ment marad.

Linoleum padló-zománcz közvetlenül a dobozból mázolható fel.

Linoleum padló-zománcz használatra sokkal olesőbb mint a többi padló fénymáz.

Kapható minden nagyobb festék- és gyógyáru-üzletben.

Főraktár: Rimaszombatban Braun Zsigmondnál. 2—6

Hirdetmény.

1610. sz. — **Gortva-pusztá** telekkönyve birtok szabályozás következtében átalakított és ezzel egyidejűleg azokra az ingatlanokra nézve a melyekre az 1886. XXIX. az 1889. XXXVIII. és az 1891. XVI. t.-czikkek

Hirdetmény.

A „Miskolczi hitelintézet“ áru- és terményraktáraiban az ezidei

VI-ik évi gyapjúvásár

beraktározással egybekötve 1898-ik évi június hó 15-ik napján tartatik. — Részletes felvilágosítással szivesen szolgál

a „Miskolczi hitelintézet“ részvénytársaság igazgatósága.

Utánnymot nem díjaztatik.

1—3